

செனா காகிதப் பதிப்பு.
நவம்பர் 5, 5½ அணு.
பழைய பிரதி, 6 அணு.

சந்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
ஒரு மாதத்திற்கு 2-2.

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப்பத்திரிகை

Devoted to practical Truth and Knowledge.

அறிவுடைய ரெல்லா முடையாறிவிலா } A POPULAR NEW REVIEW { கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்பு
ரென்னுடைய ரோனு மிலி:-திருக்குறள், } AND TAMIL MONTHLY, { னற்க வதற்குத் தக : திருக்குறள்.
ESTD. MAY, 1892.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL - CULTURE & ETHICS.

Adapted for Use in Homes & Schools.

“Hitch Your Wagon to a Star”—Emerson.

CONTENTS.	Page.	அட்டவணை.	பக்கம்.
1. The Ideal and Its Characteristics.	121	1. லகியலகதன்மை.	122
2. “What is Truth?” or “Sri Guru?”	125	2. “நீதி” என்றால் என்ன? ...	125
3. Upanishadhertha Deepika - IV. Hamsopanishad } By M. K. Narayanaswami Aiyar, B.A., B.L. }	129	3. உபநிஷதத்தின் தீயினை—4-ஆம் ஸோபநிஷதம் - (ம. கோ. காராயணஸ்வாமி ஐயர் பி.எ., பி.எல்.)	129
4. “The Sins of Parents Visited on their Daughters.”	133	4. “மாதாபிதாக்கம் செய்த தகர்மம் மக்களோக்காகும்”	133
5. Kamaki: A Social Drama, Act II, Sc. 1-2. } By N. C. Gopalakrishnan. }	135	5. கண்ணகி—அங்கம் III, காட்சி, 1, 2, [133] (கா. வி. கோபாலகிருஷ்ணன்.)	135
6. “Nature Study” And How to Do It—A Review.	140	6. “இயற்கை அறிவு,” “இளமைப் பருவம்” “மயற்கி திருவினையாக்கும்.”	140
7. An Appeal to Agriculturists—II. } By M. N. Ganesa Iyer. }	146	7. விவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை—II. (எம். என். கணேசய்யர்.)	146
8. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life. Chap. 30. } By S. Ramaswami Aiyar, B. A. }	148	8. சிதா அல்லது இவ்வற வாழ்க்கை. அ.தி-30. (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. எ.)	148

“Our Theism is the Purification of the Human Mind”—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY

[Minimum Subscription Rs. 5.]

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.

For The Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the People.]

(Copyright Registered)

[Subscription Price: Yearly Rs. 4.]

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe.”—Sruiti.

All Rights Reserved.

"The ideals of the Indian people are noble and beautiful—the loftiest in the world. They are spiritual. They are embodied in their ancient religion, that soul-inspiring path to God which has no equal among men."—*Mr. M. H. Phelps.*

"It is only when the whole history and development of the faith are envisaged that we begin to realise what a gigantic task Hinduism essayed and accomplished, and what an exalted place it holds among the religions of the world. Its theory of God and the World, is so serious, bold and far-reaching as to set the religion among the very greatest...The nobility and sombre grandeur of this master-conception are apparent. Faith in the Hindu world-conception has been no dilettante toying with a pretty thought, but has worked itself out in heroic efforts....Yet, fullest acknowledgment being made of the gross hypocrisy, idleness, immorality and uselessness of vast numbers of yogis, we are still face to face with the grandeur of the Ideal, the simple honesty of multitudes of good men and the heroic achievements of leaders."—*Mr. J. N. Farquhar of the Y. M. C. A., Calcutta*, on "the Greatness of Hinduism," in the *Contemporary Review*.

லக்ஷிய லக்ஷணம்.

—H—

இலக்ஷியமென்று லென்ன? அதன் இலக்ஷணமென்ன? "இலக்கியங்கண்டதற்கெலக்கணமியம்பலிற், பகுதி விருதி பகுத்திடையின்றதை, வினைக்குறிப்பிடையிலே யென்னல்வேண்டும்" என்னும் பதவியல் சூத்திரத்தைக்கொண்டே யிதற்கு லக்ஷணங்கூறுவோம். முற்காலத்திற் கண்டதாகிய லக்ஷியத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வதில் ஆதியாய் நின்ற பகுதிவர்க்க தத்துவமையும், இறுதியாய் நின்ற விருதிவர்க்க தத்துவத்தையும் "பகுத்து"க் காட்டி, "இடை நின்றதை" "வினைக்குறிப்பிடையிலே யென்னல்வேண்டும்." அப்படியே, "இலக்கு" அல்லது "குறி" பகுதி, "அம்" விருதி; "இய" இயங்கு தற்றொழிலைக்குறிக்கும் "வினைக்குறிப்பிடையிலே." "இலக்ஷியம்" என்றால் ஒன்றில் இலக்கு அல்லது குறிவைத்திருந்து அது சித்திக்கும் வரையில் முயலுதலாம் "இபக்கமியற்றி" அது சித்தித்த விடத்துக் திருப்பதியுறலாம் "பூரணமிருதம் பருகுதலில்" இறுதியல்லது முடிவை யடைதலும் ஓர் ஆகம்சங்கல்பத்தைக் குறிக்கும்.

இது "இலக்ஷியம்" என்னும் பதத்துக்கு இலக்ஷணமாம். இலக்கிய இலக்கணமிரண்டும் அவையவ அவயவிபோல் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடாது அபேதமா யமைந்துள்ளது.

மனிதன் ஒன்றை அறிவதற்கு அறிவே காரணமாயிருந்தாலும், கருவிகரணங்களின்றி அவன் தனக்கு அந்நியமாயுள்ள எதையும் அறியக்கூடாதுவனாயிருக்கிறான். "Man sees as he is" என்றார் எமர்ஸன் தத்துவஞானி. "மனிதன் தானிருப்பது போலவே தனக்கு அந்நியமானதை உணர்கிற" நுயிலும், கருவிகரணங்களின் சாதனமின்றி இது சாத்தியமில்லையாம். "கள்ளனுக்குத்தோன்றும் திருட்டுப்புத்தி," "ஞானிக்குத்தெரியும் ஞானியின்லக்ஷணம்." இவை போன்ற பழமொழிகளெல்லாம் எமர்ஸன் சொல்லிய உண்மையையே உணர்த்துவன வாகும். ஏன் இப்படி யென்றால், இந்த நாமரூப பேதப்பிரபஞ்சங்களெல்லாம் துவைதபாவத்தாலும் பேதப்புத்தியாலும் "ஏகமேவாத்த்வியம்" என்ற ஏகமான அத்துவிதப் பொருளிலிருந்து உண்டாயினவாயிருந்தாலே யென்று அறிதல்.

“ஏகமான இரண்டற்ற அத்துவிதப்பொருள்” என்றது எங்கும் நிறைந்து பரிபூரணமாயுள்ள வஸ்து ஒன்றையே குறிக்கும். அது,

“காட்டுக்குரிய கடந்தவர்காணம்
ஏட்டின் புத்திலெழுதிவைத்தென்பயன்!”

என்ற திருமந்திரோபதேசத்தாலே வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாததென்று ஏற்படும். அதைக் “கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்.” ஏன் கண்டவர் விண்டிலர் எனில், அந்தப் பரிபூரண வஸ்துவை சாக்ஷாத் காரத்தாலே மட்டும் காணலாம். அப்படி சாக்ஷாத்கரித்தவர் அப்பிபுப்புப்போல் அதிலே பட்டு அதன்மயமே யாகிவிடுகிறார்களாதலால், அதைச் சொல்ல ஆளில்லாமற்போகிறது. ஆகவே மறைச்சொல்லாமற் சொல்லி சுட்டாமற்குட்டலாம். இந்த சாமந்திய முன்னவர்களை “உரையற்ற தொன்னை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்” என்று திருமுல்லை விளித்துரைசெய்திருக்கிறார்.

• “உரையற்றதொன்னை யுரைசெய்யமும்காள்
கரையற்றதொன்னைக் கரைகாணலாகுமோ!
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்தார்க்குப்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே!”

என்பது அவருடைய பூரணமான திருமந்திரோபதேசம். இப்படிக் கரையற்றுத் திரையற்று ‘அறிவான், அறிபொருள்’ என்கிறபேதமற்றுப் பிரிவற்று நின்றதொன் நெதுவோ அதுவே பூரணலக்ஷியமாம். அந்த ஒரு லக்ஷியத்தில் எல்லா லக்ஷியங்களும் பொருத்தப் பொருந்தி நிற்கும். இந்த லக்ஷியத்தைப் பறிந்தவர் நித்தியகுண கலிபாணராய், கிரீமலராய், கிஷ்கலராய், நித்தமுத்தராய், துவர்துவமற்றவராய், தானேதானாய், ஐகமெங்கும் தன்மயமன்றி வேறிலாத வேற்றுமைபற்றவராய் விளங்குவார். இவர்களுடைய அநேகமாயும், பிரஹ்மமாயும் (ஸ்வரவந்தர்யாமியாயும்), பிரபஞ்சமாயும் (நாமரூபத்தோற்றமாயும்) விளங்குவார். விளங்கியும் விசிதாகாமற்று அகண்டாகாமாய்த் தானே தன்மயத்திலேபட்டு நிற்பார். இவர்கள் இப்படி

நிற்பதற்குச்சாதகமாயிருப்பது இவர்களுடைய அகண்டலக்ஷியமாம்.

“திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்தால்” அது “கரையற்றதொன்றோடு” அப்பிபுப்புப்போல் கரைத்தேபோய்க்விடும். அந்த சிந்தையானது “திரையற்ற நீர்போல்” தெளியாது, சுலனப்பட்டிக் கொண்டிருந்தால் அஃது சகலரூபமான சங்கல்பவிகல்ப அலைகள் நிறைந்திருக்கும். இந்த சங்கல்பவிகல்ப அலைகளும் அதிலிருந்து சிதறுண்ட நீர்த்திலைகளுமே நாமரூபப்பிரபஞ்சமாகத் தோற்றுவது. இப்படிப்பட்ட நாமரூபப்பிரபஞ்சமான தோற்றம் அறிவிற்பட கருவிகரணங்கள் இன்றியமையாதனவாம். கருவியென்பது ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களான பத்துக்களுடனே இவற்றின் சமஷ்டிரூப மனைத ஒரு இந்திரியமாகவைத்துக் கூட்டி ஆகப்படுகென்று என்று சொல்வர். இப்பதினொன்றையும் சமுத்திரத்தில் தோன்றும் அலைகள் போல் இயங்கச்செய்வது பஞ்சப்பிராணங்களும் அவற்றின் சமஷ்டிரூப வாயுவாகும். மேலேசொன்ன இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் சமஷ்டிரூபமாயும் உற்பத்திகாரணமாயுமிருக்கிற மனசு, இயக்கத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற வாயுவோடு ஐக்கியப்பட்டால் விருத்திமார்க்கத்தில் தீர்க்கதிருஷ்டியும், நிவிர்த்திமார்க்கத்தில் தீர்க்கதரிசத்துவமும் உண்டாகும். “வாயுமேன் வார்த்தையேன் வாயுமன மொன்றுமேல்” என்பது பெரியோர் மேற்கோள். “வாயுமனம் ஒன்றுமேல்” கேவலகும்பகத்தில் ஒன்றுபட்ட அந்த ஜோதீர்மனம் தன் சங்கல்பமாத் திரத்தாலே “சிருஷ்டித்தி விபலனைகம்கருத்” என்ற கருதிவாக்கியப்படி, ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, காரணமாகத்தோற்றும் மூலத்தத்தோற்றங்களைச் சிருஷ்டித்து (உண்டிபண்ணிக், காப்பாற்றி, யழித்து முன்போல் தன்னில் லபமாகச் செய்யும் சக்தியுள்ளது. இந்தச் சக்தியுள்ளவனே மன்குலதிலகன். இவனே மனுபுத்திரன். இவனே முனிபுங்கவன். இவன் தன்னுடைய சங்கல்பசக்தியால் மேன்மேலும்

அழகு பொருந்த மன்மதசிருஷ்டிகளைச் சிருஷ்டிக்கிறான். “அகத்தழகு முகத்தில் தெரியும்” என்பதாய் இவன் அகமுகத்தில் அழகுபொருந்திய உருவங்களைச் சிருஷ்டித்துவருவது இவன் முகத்தில் “களை” யென்று சொல்லும் தேஜஸ்ரூபமாய் விளங்கும். ஸ்தூலத்தில் சிருஷ்டித்துப் பார்த்துப்பார்த்து மன்மதரூபத்துக்கு நிரூபிப்பாதி ஸ்தூலபூதங்கள் போதுமான ஸன்னம் பொருந்தியவையாகவில்லை யென்று அவைகளை யெல்லாம் விட்டுப் பஞ்சபூதங்களை யும் அவற்றின் காரணமான சூக்ச்மபூதங்களில் அஷ்டாங்கயோகத்தால் அடைத்து லயிக்கச் செய்கிறான். இதனால் இவனுடைய ஸ்தூலதேகமும் நமூவிப்போகப்பரியஷ்டகத்தை (சூக்ச்மதேஹத்தை)க் கொண்டு மந்திரசிருஷ்டிகளான தேவதைகளைச் சிருஷ்டிக்கிறான். இவைகளும் இவன் அழகு பொருத்துவது முற்றும் பொருந்தாதுபோக, சூக்ச்மபூதங்களை யெல்லாம் தள்ளி அவைகளை யவற்றின் காரணமான அஹங்கார தத்துவத்தி லடைத்து, திரிசுணத் மகமான அஹம்பாவத்தைக்கொண்டு பூரணவழகம் பொருத்தப்பொருந்தும் உருவத்தை (சகுணவடிவை) புண்பெண்ணிப் பார்க்கிறான். இப்பொழுது சுருங்கிரணங்களை விட்டு இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தியென்னும் மூன்று சக்திகளைக் கொண்டு தன்னுள்ளத்திற் பொருந்திய பூரண அழகுள்ள உருவை உருப்படுத்திப் பார்க்கிறான். குறியும் குணமும் பொருந்த திரிசுணமும் சமணைப்பொழுது திரிசுணாதீதமான ஒரு அருவரு (உருவில்லாத வருவாம் சகன-நிஷ்களரூபம்) இவன் அறிவிற்கு அறிவாய்த் தேற்றுகின்றது.

அதையே அழகு பொருந்திய அழகுருவமாகக் கண்டு “யாரே அழகுக்கு அழகுசெய்வார்?” என்ற மேலோர் மூதுரையினால் விவேகமுற்றவனாக (சக்திசிபாதமான அத்தன்மையில்) இதுவரையில் தான் சிருஷ்டி ஸ்திதியரூபமான கிருத்தியம் செய்து வந்ததெல்

லாம் நித்தியமாய் கிர்மலமா யுள்ள அழகைக் கெடுத்து அதன் சுந்தராகாரத்தை விகாரப்படுத்தினதன்றி, அதன் அழகு விருத்தியாகச் செய்ததில்லை யென்று கண்ணொர்ந்து, தான் இதுகளும் செய்த வேலையெல்லாம் (சங்கற்பரூப கர்மாவெல்லாம்) வீணாக்குச்செய்த வெட்டி வேலையென் றுள்ளுணர்ந்து கண்டு, சங்கற்ப-விகற்ப வாசனைபடிந்த மனத்தைச் சித்தவிரூத்தியின்றி நிரோதனம் செய்து “திரையற்ற நீர் போல் சிந்தைதேளியச்” செய்வதே தான் செய்யத்தக்க மஹத்தான வேலையென்று னர்ந்து, “அப்ராப்த ப்ராபனமயோக சேஷமொ ல்ப்தஸம்பாலநம்” என்ற யோக-சேஷமசாதனங்களை யப்பியவரித்துக் கிரமேண (படிப்படியாக) சித்தவிரூத்திரோதனஞ் செய்து “அழையு மனத்தையகத்தடக்கும்” அதீத சக்திவாய்ந்த யோகதந்த்ரானும், மனம் நமூவின விடத்தில் திரிசுணாதீதமாய் நின்ற குறியைத் தான் கண்டது கண்டபடி நித்தமாய், கிர்மல சித்தனும் அதைக் கண்டு களிக்கும் படியான “ஞானியதிரூன்” ஆகிறான். மேலே குறிப்பிட்டுக் காட்டியதோர் பெறுதற் கரிய பேறும் உன்மணி யவஸ்தையில் அந்தர்லக்ஷியத்தைக் கண்டு அதன் அழகில் ஈடுபட்ட ஆத்மன் (அசங்கனும் “அறிவுரு” மாத்திரமாய் மிஞ்சி நின்ற ஜீவன்) அதிலிருந்து பழகப்பழக அப்டியால முதிர்ச்சியில் தன் சொரூபத்தைக் கண்டு களித்து நிரதிசயானந்தனாகி, மன்மதரூபனான தான் பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திரநிஷ்டாவாகி, அம்மஹாமந்திரத்தின் அதிதேவதையும் “ஸ்ரீவகாரண பூதாசக்தி” யுமான (ஸ்வாத்மா னந்த பூரணமான) லளிதாபரதேவதையைக் கண்டு “பூநீரு” வென்று சுரண் அடைந்து அவளுடைய கிருபாகடாக்ஷபூரணத்தால் “அகண்டலக்ஷ்யானந்தம்” பெற்று கிருதார்த்தனாகிறான். இதுவே லக்ஷியங் கண்டதற்கு லக்ஷணம். மற்றவையெல்லாம் அவலக்ஷணமான விலக்ஷணமே!

ஓம் முனிமானஸஹம்ஸிகாயைநம: |

“What is Truth?” or “Sri Guru?”

“Beauty is truth, truth beauty—that is all
Ye know on earth, and all ye need to know.”—*Keats*.

“ஸ்ரீகுரு” என்றால் என்ன?

“ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாரண பூதாசக்தி:”—பாவனோபநிஷத்.

[மாயாண்டிச்சித்தன் ஞானப்பாட்டு.]

“வினோகடிந்தாருள்ளத் துள்ளொளிமேவித்
தனையடைந்தார்க்கெல்லாந்தத் துவமாய்நிற்பன்
எனையடிமைகொண்டவேந்திழையீசன்
கணவனைக் கரணவனாடிபுமாமே.”—திருமந்திரம்.

1. குருதரிசனத்துக் கரசைப்பட்டதுணர்த்தல்.

(1) “ஸ்ரீகுரு” வென்ப தேர் ஸ்ருதிநாமம் *

“ஸ்ர்வ காரண பூதா சக்தியது.”

ஸ்ரீகுரு வாமந்தத் திருநாமம் தன்னை
ஸ்வகார்ய மாகவே தேடினே னான்.

2. ஸ்வகார்யசித்தருக்கு குருதரிசனம் கிடைப்பது துர்லபமென்பதுணர்த்தல்.

(2) தேடித் தேடி யலுந்தே னம்மா!

பாடிப் பாடி யழுதே னம்மா!

ஆடிப் பாடி யழுதான் தேடியுந்

தேடிய “ஸ்ரீகுரு” தென்படக் காணேன்!

3. இந்திரிய சித்திரகத்தாலன்றி வேறுவழியில்லையென்பதுணர்த்தல்.

(3) காணேன் “ஸ்ரீகுரு” நாமம் தன்னை

காணவோ வழியொன்றுந் தோற்ற வில்லை:

காணவே காரிய மாவுலகில் லதைக்

கண்மூடி யானுந் தபவிரூந் தேன்!

4. இந்திரிய சித்திரகமும் திசுநூர்த்தமாகவேயன்றி வேறல்லவென்பதுணர்த்தல்.

(4) தபவிரூந் தேன்வெகு கால மதாய்

தபவிரூந் தேயுன் உணவொழித் தேன்!

தபவிரூந் தேயான் காரிய வுலகில்

“தபஸ்வி” பென்றொரு பேரெடுத் தேன்.

* ‘ஸ்ருதிநாமம்’ என்றாலும் ஸ்வராக்ஷம், என்றாலும் மந்திராதிருஷ்டியில் ஒன்றே. ‘மறைநாமம்’ என்றும் பாடமுண்டு. அப்பொழுது இரகஸியநாமம் என்பது பொருள். இருட்டடைப்போக்கும் “காமகலா” என்னும் ஸாநாசகியத்தைக் குறிக்கும்.

5. இந்திரிய நிக்கிரகத்தாலும் சமயநிகைந்யாலும் குறுதரிசனம் கிட்டாது என்பதுணர்த்தல்.

(5) பேரெடுத் தேன்பெருந் தபஸ்வி யென்றே
ஊரெடுத் தேயுருத் தான்ஐயித் தேன் †
பேரெடுத் தூரெடுத் துலகெடுத் தேன் †
பேரிலா “ஸ்ரீகுரு” நாமங் காணேன்.

6. பிராணயாமத்தாலே இந்திரியநிக்கிரகம் செய்தவர் பிரத்தியாஹாரத்தாலே தாரணசாதிக்க வேண்டுமெனல்.

(6) நாமங் காணே னுள்ளே காமங்கண்டேன்
‡ காமங் கண்டே யதன் நேமங்கண்டேன் ‡
காமத்தி னேமமாந் † கரணந் காணவுங்
காமநே மத்தில் தீவ்ய உருக்கண்டேன், †

7. தாரணசித்தித்திஷ்மேல், தியானசாதனமும் அதன்சித்தியு முணர்த்தல்.

(7) உருக்கண்டே யதன் அழகு கண்டேன்
§ உருக்கொண்ட அழகின் உரு வொழித்தேன்:
உருவொழித் துருக்கொண்ட அழகு கண்டேன்:
உருவரு வாமதன் மூலங் கண்டேன் !

8. தியானசித்திக்குப் பின் சமாதிசாதனையும் அதன் சித்தியுக்கடறல்.

(8) மூலங்கண்டே யதன் சொரூபங் கண்டேன்
§ மூலத்தில் அருவாம் உருக் கண்டேன்
மூலத்தில் அருவுருக் கண்ட நானே
¶ மூலத்தில் உருவரு வாகி நின்றேன்.

9 தாரணத்தியானசமாதியான யோகசம்யமத்தில் சித்தித்த குருமூர்த்த மூணர்த்தல்.

(9) உருவரு வாகியும் அருவுரு வாகியும் ††
அருவுரு வில்லாரு அருவா யுந்தான்
அருவே யுருவும் உருவே யருவுமாத்
திருவுரு வானது “ஸ்ரீகுரு” வாம்.

(5) † Compare: “உருவிலாகும் சித்தியெல்லாம் உலகத்தோர்க்கே, அருவிலாகும் சித்தியதே யளிக்கும் முத்தி.” Name, fame & world-wide reputation as *tapasvi* availed not.

(6) ‡ காமம்=ஆசை, விஷயப்பற்றுள்ள மனம். அதன் நியமம் காமஸங்கல்ப ரூப அசுத்தமனம்; † ஆசை க்கிருப்பிடம் சங்கல்பமாத்தரத்துவவி; அந்த துவனிக்குள் தேஜோமயஜ்யோதியும், அந்தஜ்யோதிக்குள் சுத்த சங்கல்பமனமும் இருக்கிறது. “கிவ்யவரு”=தேஜோமனம்.

(7) § தேஜோமனத்தின் உருவொழிந்தால் அது மனோலயம் ஆகிற பித்துவாம். இதற்கு நுபநாசம் அல்லது உருவநாசம் என்றும் “ஒழிவில்லாதே” என்றும் சொல்லப் பேரேவோ. உருவிவரு=மிசிர்பித்து, உருவிலரு=நாதம். அதன்மூலம்=நாதாதம்.

(8) § மூலத்தில்=மூலகாரணத்தில்; “அருவாம் உரு” அல்லது “அருவரு” நாதாந்த வெட்டவெளி.

¶ “உதவடிவாகிய மஹாமந்திராதிருபியாய்” வித்யாசரீரியாகிவந்தேன்.

(9) †† நாதாந்தவெட்டவெளியாகியும், நாதவடிவான மஹாமந்திராதிருபியாகியும் என்றபடி.

9-வது பாட்டின் கருத்து ஸௌந்தரியஸூத்ரி முதல் மந்திரத்தில் ஆச்சாரியன்வாமிகளால் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உருவருவாகியும்=சத்திவிவாகியும், அருவருவாகியும்=சிவ-சத்தியாகியும், (அந்த சிவசத்தியில் (தோன்றும்) சொரூபம் (சகசமூர்த்தம்) அருபமாகவும் (சிவசகசமாகவும்), அருபம் சொரூபமாக

10. யோகஸம்யமனா சந்சிஷ்ணுக்கும் சந்தருவுக்குமுள்ள ஸ்வாகர்ஷணரூப கார்த்தசத்தி யுணர்த்தல்.

(10) “ஸ்ரீகுரு” வாமந்த சொரூபங் கண்டு
ஸ்ரீகுரு வழகில் மோஹங் கொண்டு ||
ஸ்ரீகுரு வாமந்த அருவுருத் தன்னில்
ஸ்ரீகுரு மோஹன யானிருந் தேன்.

11. சந்தரு ஸாந்தித்தியம் சித்திக்குப்பெற்ற சந்சிஷ்ணு சித்தனாதலால் உபதேசத்தை விரும்பானாகி, வாக்கராமஜோசரமான ‘மௌனமந்திராதிக்கிய வித்யை’யையே விரும்புவான் என்பது கூறல்.

(11) இருந்தே னிருப்பிடந் தானறி யாதே
†† அருந்தேன் ஸ்ரீகுரு தேன் மொழியை!
விருந்தேன் ஸ்ரீகுரு சேவை கண்டேற்கு
மருந்தேன் மாயப் பிணி போக்கவே!

12. சந்தரு ஸாந்தித்திய ஸம்பந்தன் அபக்குவர்களுள் காமியர்கள் சங்கத்தை யொழித்து ஹைஷ்கர்மசித்தியிலேயே லக்ஷியமுள்ளவனாகியிருப்பானென்பது கூறல்.

(12) (a) பிணிபோக்க வேண்டேன் மருந் தெனக்கு!
(b) மணியோசை கேட்டே யான் பிழைப்பேன்
(c) பணிமோசன் செய்யும் பாவியர் நேசம்
அணிபா சித்திபோ லறவொழிப்பேன்!

13. “தர்மம்சா” வென்ற வேதவாக்கின் உண்மையும் உத்திருஷ்டமு முணர்த்தல்.

(13) அறவொழித் தாலவர் கூட்டுற வைப்
பிறவொழித் தல்வேண்டா பூவுல கில்
அறவழி யில்லா மறவழி நீக்கில்
பிறவழி பெல்லாம் அறவழி யே! (d)

வும், (வினக்கும்) நான் (தத்தலக்ஷியார்த்தமான பாமாந்தா), ‘அருவே யுருவும் உருவேயருவுமா’-சிவமே சத்தியாகவும் சத்தியே சிவமாகவும் (சிவசத்திபேதமில்லாமல்) அழகிய உருவமமைந்த ‘திருவுருவானது’ “ஸ்ரீ குருவாம்”. (ஆனந்தத்தாய்மொழியில் உவது தரிசனைப்படலத்தில் குருமூர்த்தம் உருக்காட்டியருவழித் தல்’ என்பதைப் பார்க்கவும்) Compare the words of St: Tirumoolar who says:—

“உருவன்றியேசின் றுருவம்புணர்க்கும்
கருவன்றியேசின் றுதான்கருவாகு
மருவன்றியேசின் றமாயப்பிராணைக்
குருவன்றியாவர்க்குங்கூடவொண்ணாதே.”—நீருமந்திரம்.

குருமூர்த்தமும் குருதரிசனமுமின்றி ‘உண்மை’ யுணர்வதற் கரிதாம் என்பதைப்பற்றி யேசுநாதர் நன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். எம்பெருமான் திருமூலதேவரும் அப்படியே,—

“திருவாய் சித்தியு முத்தியுஞ் சீர்மை
மருளாதருளும் மயக்கது வாய்மைப்
பொருளாய் வேதார்த்தப் போதமு நாத
ஹ்ருவாய்ருளாவியு லோர வொண்ணாதே.”—நீருமந்திரம்.

(10) ¶ Cf. “ஹயலதா நீங்க மண்ணுமின்னு மொன்றுகித், தையலான் வித்தைபாற் தாபமேற்கொ [ண்டேனுன்.”

(11) †† Compare: “மௌனமந்திராதிக்கிய வித்யை”யை வியந்து கூறியபடியென்க.

(12) (a) இது திருவருட்பாலில் “நீனைப்பு மறப்பு செம்பெரிய மந்தரல், அனைத்துலகம் வீடா மது” என்ற ஓளவைதருளைத் தழுவிநிறுவுணர்த்தியபடியென்க. (b) “வாதானுத்தானத்தாலே” பென்ற படி. (c) “காமயுத்தேசெய்யும் கிரியாலோவிதனான” பாவியர் சங்கம் என்றபடி.

(13) (d) “தர்மம்சா” வென்று ஓதிய உத்தமவழியே.

14. 'தர்மம் சுர' என்னும் வேதவாக்கே குருசேவையளிக்கு மென்பதுணர்த்தல்.

(14) அறவழி யேயது குருவழி யாம்
மறவழி யெல்லாம் பிற'வழி + யாம்
அறவழி யேதனி + வழிநடற் தால்
அறவழி யேகுரு எதிர்ப்படு வார்!

15. குருதரிசன விசேஷத்தால் 'உருக்காட்டியுருவழித்தல்' என்பது சித்திக்கில்
“ஸ்ரீகுரு: ஸர்வகாமபூதாசத்தி:” என்னும் சுருதிவாக்கியத்தின் லக்ஷியம் சித்திக்குமென்பதுணர்த்தல்.

(15) எதிர்ப்படு வாரவர் ஸ்ரீகுரு வாய்
எழில்பெறு மவருரு ஸ்ரீயுரு + வாம்
எழில்பெறு ஸ்ரீயுரு அருவி லாகில்
எதிர்ப்படு “ஸ்ரீகுரு:” “காரணபூதா சக்தியதே!”

16. சுருதிவாக்கிய லக்ஷியம் சித்தித்துச் சகஜஞானமுண்டானால் திரிபுடி நடுவிற்போக,
விதேஹ கைலயமாம் அகண்டலக்ஷியாநந்தம் சித்திக்கு மென்பதுணர்த்தல்.

(16) காரணபூதா சக்தியதே காரியவுலகில் பெண்ணுருவம்!
காரணபூதா சக்தியதே காரணகாரிய தோமணையும்!
“காரணகாரிய தோமணை” அறிதலே “யோக-கேசுமம்” (1)
காரணகாரிய தோமணை யாமவள் “லக்ஷியாநந்தம்!” (2)

ஓம் ஸ்ரீகுருவே நம:!

(14) + பிற'வழி=பிறழ்வழி=தப்புவழி; தவறுதலுக்கிடமாம் வழி.

† ஸர்வவஸ்கபரித்தியாக சித்தனும், அல்லது, அசங்கனாயிருந்தகொண்டு; அதாவது பற்றற்றவனாய் என்றபடி.

(15) + ஸ்வயம்பிரகாச திவ்யதேஜோமயமான 'காமகலையே குருமூர்த்தமாய்த்தோன்றும். அது 'உருவன்றியே கின்ற உருவம் புணர்க்கும்.” (புளந்தந்தாய்மொழியில் உ-வது, தரிசனப்படலத்தில் 'உருக்காட்டியுருவழித்தல்' என்பதைப் பார்க்க.)

(16) (1) “அப்ராப்தப்ராபணம் யோக: கேமோ லப்தஸ்யபாலம்” என்னும் வாக்கியத்தால் இதன் அர்த்தம் விளங்கும். (விவேகசிந்தாமணி 17-வது புத்தகம், 4-வது சஞ்சிகை, 97-வது பக்கம் பார்க்க.)

(2) “லக்ஷியம்” என்றால் “குறி” = “காட்டுக்குறியுக்கடத்தவர்” கைகாட்டுகு ஸிஷ்யத்திரிபுடி லக்ஷணத்தின் “குறி” யென்று கொள்க. “புநந்தம்” - ஞானநீர், ஜேயம் (அறிவான், அறிபொருள்) இரண்டும் ஒன்றேயாகி ஞானமாத்திரமாய் நின்றல் உண்மையான ஆனந்தமாம். திரிபுடி நடுவின்விடத்தே யுதிப்பதொன்றெதுவோ அதாவே “புநந்தம்.”

“காரியமேழும் சுரத்திமொரையுள்
காரணமேழும் காக்குக்கடுவெளி
காரியகாரண வாநனைப்பற்றப்
பாரணவுருப ஞாந்தப்பரிசுதே.” — திருமந்திரம்.

(இத்திருமந்திரத்தானே “லக்ஷியாநந்தம்” என்னும் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தமாம்.)

Compare: “அறிவார்பராசக்தியாநந்தமென்பர்
அறிவார் அறிவுருவாமவளென்பர்
அறிவார்சுருமமவளிரையென்பர்
அறிவார்பாணமவளிடந்தானே.” — திருமந்திரம்.

உபநிஷதரீத தீபிகை.

ஈ. ஹம்ஸோபநிஷத்.

(1) ஸந்தஸு ஐதரார்பார்த்து கௌதமர் சொன்னதாவது: “சகலதர்மங்களைமுற்றிந்தவரும் சர்வசாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான ஓ பகவானே! பிரஹ்மவித்யைப்பின் உத்தி என்ன உபாயத்தாலாகும்? (அதைச் சொல்லவேண்டுமென்றார்).

(2) ஸந்தஸு ஐதரார் சொன்னார்:— சர்வவேதங்களையும் விசாரினைசெய்து சிவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து அவரால் பார்வதியின் பொருட்டு சொல்லப்பட்ட தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேன்! ஓ கௌதமா! கேள்,—

(3) யோகிகளுக்கோர் பொக்கிஷத்துக்குச் சமானமானதும், ஹம்ஸத்தின் (ஜீவனுடைய) நடைபை விஸ்தரிப்பதும், யோகமோகூ பலன்களைக் கொடுப்பதுமான இது சொல்லக்கூடாதது; அதிரகசியமானது.

[திறிப்பு.—இம்முன்று கலோகங்களும் அகேகபிரதிகளில் காணப்படவில்லை. சங்கராந்தரும் உரையிடவில்லை. ஈராயணர் மாத்திரம் உரையிட்டிருக்கிறார். ஈராயணர் மூன்றுவது கலோகத்தில் “யோகினி கோபஸ்சிபம்” என்று ஓர் பாடம் சொல்லி அதற்கு, யோகினி கோமென்னுமோர் யோக சாஸ்திரம் பார்வதியால் சொல்லப்பட்டதென்றும் அதற்குச் சீமானமாக இச்சாஸ்திரமும் இருக்குமென்று அர்த்தப்பண்ணி அச்சப்பாடத்தை விட நாம் மேல்மொழிபெயர்த்ததே சரியானபாடமென்று சொல்லுகின்றார்.]

(4) [உப] இப்பவும் ஹம்ஸம், பரமஹம்ஸம் இவைகளின் நிர்ணயத்தை சாந்தனாயும் தாந்தனாயும் (இந்திரியங்களின் வெளிப்போக்கைபடக்கிணவனாயும்) குருபத்தியோடு கூடனவனாயுமிருக்கிற பிரஹ்மசாரியின்பொருட்டுவியாக்கியானம்செய்கின்றோம். ஹம்ஸஹம்ஸங்கள் சதாகாலமும் (கெபித்துக்கொண்டு) இவன் (பிராணபுத்தியாகிய உபாதிகளுடன் கூடிய

ஜீவன்) சர்வதேகங்களிலும், கட்டைகளுள் அக்நியைப்போலும் எள்ளினுள் எண்ணையைப்போலும் வியாபித்து நிம்பன். அவனை அறிந்தவன் மிருத்தியுவை (மரணகாரணத்தை) யடையமாட்டான். குதத்தை (ஆசனவாயை) நிரோதனம்செய்து, ஆதாரத்தினின்றும் வாயுவை யெழுப்பி, ஸ்வாதிஷ்டானத்தை மூன்றுதடவைபிரதக்ஷணம் செய்து மணிபூரகத்தைபடைத்து அநாகதத்தைத்தாண்டி, விசத்தியில் பிராணன்களை நிரோதஞ்செய்து, ஆஞ்ஞையைத்தியானம்செய்து, பிரஹ்மரந்திரத்தை தியானம்செய்து, மும்மாத்திரா (யான பிரணவமே) தானென்று சதாகாலமும் தியானம்செய்து கொண்டு பிறகு நாதத்தை ஆதாரம்முதல் பிரஹ்மரந்திரம் வரையில் சுத்த ஸ்படிக வர்ணமாக (தியானம் செய்யவும்). அதுவே (அந்நாதமே) பிரஹ்மமென்றும் பரமாத்மாவென்றும் சொல்லப்படும்.

[திறிப்பு:—ஹம்ஸம் என்றால் சமசாரத்தில் செல்பவன்: (ஹம்=செல்லுதல்) என்றும், பரமஹம்ஸம் என்றால் ‘பரமானதம்’ (உயர்த்ததம்) அஞ்ஞானத்தையும், அதன் காரியங்களையும் வரண்களையும் தன் ஆத்மாவின் தாதாத்திக ஞானத்தால் “கொல்வது” (ஹம்=கொல்லுதல்) எதுவோ அது பரமஹம்ஸம் என்றும், இவ்விரு விஷயங்களும் இந்த உபசிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சங்கராந்தர் உரை. நாராயணர் “ஹம்ஸம்” என்பது பிராணருபமான ஆத்மாவென்பார். குதத்தை நிரோதனம் செய்வதாவது அபானவாயுவை கீழ் லோக்கிச் செல்வாமற் தடுத்தல். மேல்கோக்கும் மூச்சு பிராணனென்றும் கீழ்க்கோக்கிச் செல்லும் மூச்சு அபானனென்றும் சொல்லப்படும். பிராணன் ஹம்ஸம் என்று சபித்திக்கொண்டும், அபானன் ஸு என்ற சபித்திக்கொண்டும் செல்லுதல், பிராணவாயுவக்கே ஹம்ஸம் என்று பெயர் சொல்லப்படுமென்பது ஈராயணருரை. ஆதாரத்தினின்றும், வாயுவை எழுப்பும் பிரகாரம் ஈராயணரால் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது: ஆதாரத்திற்கும் கவாதிஷ்டானத்திற்கும் மத்தியிலுள்ள அக்னிகுண்டத்தினடியில் மனதை சிறுத்த, “மன்மனமெங்குண்டு வாயுவுமெங்குண்டு” எனும் தேர்

மைப்படி வாயு அல்லிடம் செல்ல, பிராணவாயு வின் சேர்க்கையால் அக்னி ஜ்வலித்து தன் குணப்படி மேல்நோக்கிச் செல்ல, வாயுவும் மேல் நோக்கிச்சென்று ஆறுதாரங்களையும் கடந்துபோய் நிற்கும். பிரஹ்மாந்திரம் என்பது ஸ்வயம்பிரகாசமான ஆகந்த ஆத்மாவை அறியும் இடம். அது கபாலத்தின் மூன்று பாகங்களும் சேருமிடத்தில் ஏறஸ்ரதங்கமல கர்ணிகையின் மத்தியலுள்ள சுஷுமணியின் துளியென்பது சங்கரானந்தர் வியாக்கியானம். “மும்மாத்திரை” என்பது அசுர உகர மகாரங்கனாகிய மூன்று மாத் திரைகளுடன் கூடிய பிரணவம், இவ்விடத்தில் காத்திற்கு வர்ணம் தியானத்தின் பொருட்டுக் கல்பித்துச்சொல்லப்பட்டது. இங்நாதமே தேசகாலவந்துக்களால் பரிச்சேசமாதாத பிரஹ்மம்: ஜகத் துக்கு உட்பத்தி ஸ்திதி லயகாரணமானது.]

இதன்பிறகு அஜடாமந்திரத்தின் ஸக்டிணத்தைச் சொல்கிறார்.

(5) [உப][இந்த ஹஸஸ் என்கிற அஜபா காயத்திரி மஹாமந்திரத்திற்கு] ஹஸஸ் ஃரிஷி, அவ்யக்த காயத்திரி சந்தசு, பரமஹ்ஸாதேவதை, ஹம் என்பது பீஜம், ஸஃ என்பது சக்தி, ஸோஹம் என்பது லேகம். “ஆமி” என்கிற கணக்குப்படி ஓர்பகல் இரவுக்குள் 21,600 கணக்காகும். “சூர்யாய, சோமாய, நிரஞ்சநாய, நிராபாலாய, அத்தனு குக்ஷ்மபிர ஜெடியாத்,” என்றும் “அக்ஷீஷோமாய்யம் வெளஷட்” என்றும் ஹிருதயமுதஸ்ய அங்க கிபாசங்களும், கரடியாசங்களும் ஏற்படும். இந்தப்பிரகாரம் செய்து எட்டு இத்தக்களுடன் கூடிய ஹிருதயகமலத்தில் ஹம்ஸரூபமாகிய ஆத்மாவை தியானம் செய்யவேண்டும்.

[குறிப்பு:—மொழிபெயர்ப்பு சங்கரானந்தர்பாடத்தை அனுசரித்துச் செய்திருக்கிறது. அவ்யக்தகாயத்ரியை சந்தலாகச் சொல்லியிருப்பது ஹம்ஸரூபிய ஜீவன் அஞ்ஞானமாகிய துவரணத்தால் மூடப்பட்டிருக்கும் காணத்தால் சொல்லப்பட்டது. ரிஷி என்பது மந்திரத்தைத் தியான வாயிலாகப் பார்த்தறிந்தவனைக் குறிக்கும். பரமஹம்ஸமாகிய பிரஹ்மமே தியானிக்கப்படும் பொருளாகிய தேவதை,

சங்கரானந்தர் பாடத்தில் சக்தி, பீஜம், லேகம், இவ்வுகன் காணப்படவில்லை; ஆகிலும் நாராயணர் பாடத்தி லிருப்பதாலும் அவைகள் மந்திரத்திற்கு முக்கியம்சங்க ளானதாலும் சேர்த்து மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். “ஆமி” என்கிற கணக்கென்பது பகலை ஆறு பாகமாவும், இரவை ஆறுபாக மாவும் பிரித்து, ஒவ்வொருபாகத்தை ஒவ்வொரு ஆகாரதேவதைக்கு உர்ப்பணம் செய்வதைக் குறிக்கும். இதன் விபரம் என்னவென்றால் ஓர் இராப்பகல் நடக்கும் 21,600 சுவாசங்களையும் மூலாதார தேவதையாகிய கணேசனுக்கு 600, சுவாதிஷ்டான தேவதையாகிய பிரம்மாவுக்கு 6000, மணிபூரக தேவதையாகிய விஷ்ணுவுக்கு 6000, அகடைதேவதையாகிய ருத் திராவுக்கு 6000, விசுத்தி தேவதையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு 1000, ஆஞ்ஞையின் தேவதையாகிய பரமாத்மாவுக்கு 1000, பரம் மந்திர நாதராத் தேவதையாகிய மூரீகுருவுக்கு 1000, இவ்விதம் அர்ப்பிடம் செய்யவும், வடங்கநியாசத்தில் சொல்லப்படும் வடங்கக்களாவன, ஹிருதயம், சீரக, சிகை, கவசம், நேத்ரிநாம், அஸ்திரம் என்பன. கரடியாசங்கள் ஐந்துகைவிரல்களிலும் அவைகளின் சமவடிவிலுமாக ஆறு இடங்களில் செய்யப்படும். சங்கரானந்தர் பாடப்படி வடங்கநியாசம் பின்வருமாறாகும்:—

(1) ஓர் சூர்யாய ஹிருதயஸ்ய நமஃ—இதன்பொருள் ஆத்மையமான அறிவைக் கொடுக்கும் சோபனகரமான வழியைச் சேர்வோன்.

(2) ஓர் ஸோமாய சீரலேஸ்வரஹா. உமையோடு கூடினவன் அதாவது ஜீவப்பிரஹ்மஜக்தியுள்ளத்தோடு கூடினவன்; அல்லது, பிரியமீன பார்வைவையுடையவன்.

(3) ஓர் நீரூசுறைய சிகாயைவஷட், அதாவது இருளாகிய அவித்தியாகாரண மற்றவன்.

(4) ஓர் நிராபாலாய கவசாயஹுர் அதாவது ஆபாசமற்றவன்; ஆபாஸமெனில் பிரதிபலனத்தோற்றம், வஸ்துரூப சம்ஸ்காரமாகிய பிரபஞ்ச மற்றவனென்று பொருள்.

(5) ஓர் அந்நுதக்ஷ்மாய பிரசோதயாத் அஸ்திராயபட் - “அசுன” வென்றால் ஸ்தல குக்ஷ்ம அவித்தியாதேஹங்களில்லாதவன், “குக்ஷ்ம” வென்றால் அறியச் கூடாதவன், “பிரசோதயாத்” என்பது புத்தியைத் தன்னிடம் ஐக்கியப்படுவதில் செலுத்தட்டும் எனப்பொருள்.

(6) ஓர் அநீதோமாய்யம் நேதாராய்யம் வெளவுட் - "அகர்" எனவே அகரத்திற்கு (அகம்) வலகுபத்திற்கு) ஈட்டிவது, எனப் பொருள் "சோம" என்பது முன்வரே இரண்டாவது கியாசத்தின் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அகரீய சோம குய்யகுபியானவர் அகரவது ஒத்தவ்வருப்திற் சேர்த்து ஐக்கியஞானமாகிய உலம்புடன் சேர்த்தவரென்பாராள். இவ்வரை சங்கரானந்தர் உரைப்படி விவரித்தோம்.

சாராயணரோ வேறுவிதமாக உபநிஷத்தாச்யத் தை அர்த்தம் செய்து கியாசத்தைச் சொல்கிறார். அவர்சொல்லியபடி கியாமானது பின்வருமாறு:

- (1) ஓர் குபிய ந்ருதயாயாமஓ.
- (2) ஓர் சோமாய சிரசேஸ்வரணா.
- (3) ஓர் நிரஞ்சகாய கிகாயை வலது.
- (4) ஓர் கிரபாலாய கவசாயதறா.
- (5) ஓர் தனுருக்கிம் நேதாராய்யம் வெளவுட்.
- (6) ஓர் பிரசோதயாத் அஸ்தாயயட்.

"அநீதோமாய்யம் வெளவுட்" என்பதை இவ்வாறு மந்திரங்களிலும் சேர்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். உன்னவின் ஓம்ஸத்தை அர்த்தசாசன ரூபமாக தியானம் செய்ய வேண்டுமென்றும், அந்தரூபத்தில் புருஷபாகம் ஒர என்றும், பிரகிருதியாகிய பெண்பாகம் ஸு என்றும், ஆகவே ஹ்ரு என்பது பிரக்குதி புருஷ ஐக்கியத்தைக் குறிக்கும் என்றும், அவ்விதமே ஹம் என்பது அக்ஷரீயையும் ஸு என்பது சோமீய அகரவது சக்ஷிரீயையும் குறிக்கும், என்றும், ஆகவே பிரக்குதி புருஷஐக்கை ரூபமாகிய ஹ்ரு மத்திரம் ஒப் பொரு அக்கக்ஷால மந்திரத்திலும் சேர்க்கவேண்டுமென்கிறார். வேறு விதமாக ஹ்ருமம், ஹ்ரும் முகலிய பீஷுஷன்ச் சேர்த்தும் கியாமம் செய்வது சம்பிரதாயமென்றும் சொல்லுகிறார். குகசம்பந்தையில் ஆகம் மந்திரம்கிப அறுபாவிதான அத்தியாயத்தில் இம்மந்திரத்திற்கு ருஷிப்ரஹ்மாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன்மேல் தீபேய வஸ்துவாகிய ஹம்ஸத்தின் ரூபம் சொல்லப்படுகிறது

6. [உப] (அகற்கு) அக்கியும் சந்திரனும் இரண்டிருநகுகன், ஓங்காரம் சிரசு, பிந்து கணா, ருத்திரன் முகம், ருத்திரானி இரு பாதங்கள், காலம் இருகைகள், அகர் இருபக்கங்களாகும்.

ஞானமும் வைராகியமும் மிகுந்த இரண்டி (பார்க்கவங்கனாகும்).

[குறிப்பு:—இது சாராயணர் பாடப்படியும் உரைப்படியும் எழுதியது. சங்கரானந்தர் பாடம் கந்தமானதாய்ச் சோனொத்ததாலும், உபநிஷத் நூல்ப் பிரதிகளில் காணப்படாததாலும் எக்சப்படவில்லை. ஓர் UTAIநாறு சிறுத்திக்கு முகத்தை யானதால் சிரசாகச் சொல்லப்படும். பிந்து பிரசார ரூபமானதாலும் வந்துவராத மானதாலும் அனும்வாரம் பிரஹ்ம வாசகமானதாலும் பிந்துவை தேத்திரமாகச் சொல்லப்பட்டது. முகம் விராவம் (பக்காயம்) திருப்பதால் குத்திரத்த ஒப்பிடப்பட்டது. சந்திரத்திக்கு சூரகாசனாய் குத்திரானியை கால்களாகச் சொல்லப்பட்டது. காலம் சகலத்தையும் கொடுப்பதால் கைகளாகச் சொல்லப்பட்டது. இவை சாராயணரின் உரைப் பிரகாரம். ருத்திரன் எந்தெ பதத்திற்கு நம்மதுக்கத்தை, திரவமாக (சரசாக)ச் செய்திருவனென்று சங்கரானந்தர் பொருள் சொல்கிறார்.]

7. [உப] இந்த (ஹம்ஸனே) சோபு குய்யபிரகாசனுவன், எவனுல் இவ்வெல்லாம் (சுப்த பிரத்யயமாகிப சகல பிரபஞ்சமுய்) விபரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தப்ரபஹ்ருஸ்வனுவன் அவனாக்து எட்டுகிற விருத்திகளுக்கி. (ஹ்ருகப கமலத்தின்) கிழக்கு இதழில் புண்பத்தினிடம் புத்தியும், ஆகவே (கலத்தில்) கித்திரை ஆனல்பம் (சோம்பல்) முதலியவைகள் உண்டாகும். தெற்கு தளத்தில் கிருத்தில் புத்தியும், கிருத்தியில் (தென்மேற்கு தளத்தில்) பாபத்தி விடத்தில் (=பாப கார்பயஸரின்) புத்தியும், வானுதத்தில் (=மேற்கு தளத்தில்) கிரீடையும் (விவாயாப்டி புத்தியும்), வாயில் (=எடமேற்கு தளத்தில்) விபாக்ஸ் (சோமர்) தாப் பிரபாணத்தில் புத்தியும், ஈடக்கு (தளத்தில்) ருத்திரினிடம் (=ஸ்திரிவித்யபாகிப கார்பகசிடம்) மிரிபுயும், காரணத்தில் (விடமேற்கு தளத்தில்) கிரவ்யத்தைச் சோப்பயில் புத்தியும் உண்டாகும்). *

† இதன்விவரத்தை வரலாற்றுக்கு உபநிஷத உபநிஷதத்தில் பார்க்கவும்.

[குறிப்பு:—இந்த வாக்கியத்தால் புத்திக்கு சாக்ஷியாகிய ஜீவன் உண்மையில் ஸ்வயம்பிரகாசமான பரமஹம்சருக்கு அபின்னமானவனென்று அறிவிக்கப்படுகிறது.]

8. [உப] (இதழ்களின்) மத்தியில் வைராக்ஷியம், கேசரத்தில் சாக்கிராவஸ்தை, கர்ணிகையில் ஸ்வப்நம், லிங்கத்தில் (கர்ணிகையின் மத்தியில்) சஷாப்நி, இப்பத்தத்தை விட்ட (தாண்டின) விடத்தில் துரியம், எப்பொழுது ஹம்ஸனுனவன் நாதத்தில் லயமாகிறானோ அப்பொழுது துரியாதீதமாகிய உன்மனா ; [அதுவே] அஜபாவின் முடிவென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பிரகாரம் சகலமும் (மேற் சொன்னவைகளெல்லாம்) ஹம்ஸத்தின் வசத்தா லுண்டாவதால் மனமானது (உன்மன) யாகிய துரியாதீதத்தை யடையும் வரையில் விசாரிக்கப்படும். இது (இந்த அஜபாமந்தராவது) கோடி ஜபமானதும் நாதமனுபவிக்கப்படும். அதுவும் பத்துவிதமாக வுண்டாகும். முதலில் சினியென்றும் இரண்டாவது சின்சினி யென்றும், மூன்றாவது மணிநாதமும், நாலாவது சங்கநாதமும், ஐந்தாவது விணைநாதமும், ஆறாவது தாளநாதமும், ஏழாவது புல்லாங்குழல் நாதமும், எட்டாவது பேரி நாதமும், ஒன்பதாவது மிருதங்கநாதமும், பத்தாவது மேகநாதமும் (உண்டாகும்). (முந்திய) ஒன்பதையும் தள்ளிப் பத்தாவதைப் பி அப்பியாசம் செய்யவேண்டும்.

[குறிப்பு:—சங்கானந்தர் உரையின்படிமொழியெயர்ப்பு. நாராயணர், மனமே ஹம்ஸமாவதால் துரியாதீதம் வரையதையே விசாரிக்கவேண்டியதென்று சொல்கிறார். இந்த பத்தத்தை விட்டவிடம் துரியம் என்பதற்கு எட்டு இதழ்களுடன் கூடியதாகச் சொல்லப்பட்ட நிருதய கமலத்தை நான் இந்த பத்தத்தில் மாத்திரம் இல்லை, நான் சர்வாத்மன், தேசகாலவந்து ஞாயன ஸ்வயம்பிரகாச ஆனந்தரூபம் என்னும் புத்தியால் அவ்விருதய கமலத்தை விட்டவிடமே துரியம் எனப்பொருள். நான்

சரீதா போக்தாவென்கிற புத்தியுடன் கூடிய ஜீவன் எக்காலத்தில் சத்தத்தின் த்வனியின் கடையில் சிந்தும் வாக்குமனதுக்கெட்டாத பரமாத்மாவில் லயிப்பனோ அதுவே துரியாதீதம். 'உன்மனா' வென்பது மனம் மேற்போய் லயித்தவிடம்.]

9-11. [உப] முதலில் (முதல்நாதத்தை) அப்பியாசித்தால் சரீரம் சின்சினி ரூபமாகும், இரண்டாவதில் தேக முடையும், மூன்றாவதில் கலாக்கும், நாலாவதில் தலை நடுக்கமுண்டாகும், ஐந்தாவதில் வாயில் ஊற்றமுண்டாகும், ஆறாவதில் அமிருதமொழுகும், ஏழாவதில் மறைபொருள்களின் ஞானமும், எட்டாவதில் பரைவாக்கும் (சித்திக்கும்). ஒன்பதாவதில் தேஹம் மறைவதுடன் திவ்யமாகிய பார்வையுடன் கூடி மலமற்றதாகும்; பத்தாவதில் (நாதத்தின் அப்பியாசத்தால்) பிரஹ்மாத்ம சந்திதியில் (=சேர்க்கையில்) பரப்பிரஹ்ம (சாக்ஷாத்ராமாகும்).

12. [உப] அதில் (பரப்பிரஹ்மத்தில்) மனம் லயிக்கும். மனதின் சங்கல்ப விசல்பங்களும் புன்யபாபங்களும் நாசமானதும், சந்தியாத்மாவானவரும் (=சத்தியில் அந்தர்யாயியாயிருப்பவரும்), சர்வஹியாயியும், ஸ்வயம் ஜோதியாயும், சுத்தராயும், புத்தராயும் (ஞான ரூபியாயும்), நித்தியராயும், நிரஞ்சனராயும் (நிர்மலராயும்) சாரத்ராயும் இருக்கும் சநாகிவானாரான். இது வேதத்தின்சொல்.

[குறிப்பு:—இந்த ஹம்ஸ மந்திரமானது, சந்தியஹ்ரமான ஸம் என்பதை முன்வைக்க ஸோஹம் என சிந்தும். இதில் ஸம் என்பதின் பொருளான சத்தியை சாக்ஷாத்கரித்து அதன்மூலமாய் ஹம் என்பதின் பொருளாகிய சிவத்தை யடைய வேண்டும். ஸோஹம் என்பதின் பொருளாகிய உபாதி புள்ள ஜீவன் உபாதிசுஹ்ரததும், அதாவது மத்திரத்தி லுள்ள வியஞ்சனங்களை (=மெய்யெழுத்துக்களைத்) தள்ளிப் பார்க்க லும் ஒன்றிற் பரணவமாக மிகுதி சிந்தும். ஆகவே ஹம்ஸ மந்திரம் ஜீவனைக் குறிப்பதாகவும், பிரணவம் பிரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகவும் சொல்லப்படும். மேலும் சூதசம்

கூறியதில் யஞ்ஞவைபவ கண்டத்தில் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் இவ்வாற்றம் மந்திரமானது மகாவாக்கியங்களின் உட்பொருளையே அடைந்துள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஸோஹம் என்ற பதத்தை ஸஃ+ஆஹம் எனப்பிளக்க 'அவன் நான்' ஆதாவது பரப்ரந்தரமான ஆவனே நான் எனப்பொருளாகும். இவ்விதமே "ஹம் ஸஃ" என்பது, முதலிலுள்ள ஸோபமடைந்த அகாரத்தை சேர்க்கவே ஆஹம் + ஸஃ ஆதாவது ஆவனே நான் எனப்பொருள்படும். ஆகவே பூர்ணவாக்கியமானது "ஹம் ஸஃ ஸோஹம் ஸோஹம் ஹம் ஸஃ" என நிற்கும்.

இங்ஙனம், விவேகசிந்தாமணி

உபநிஷதர்த்த நீதினையில் நான்காவது

ஹம் ஸோபநிஷத வாக்கியார்த்தம்

ஸம்பூர்ணம்.

"The Sins of the Parents visited on their Daughters."

—o—o—o—

"மாதாபிதாக்கள் செய்த கர்மம் மக்களைக்காக்கும்."

"மாதாபிதாக்கள் செய்த கர்மம் மக்களைக்காக்கும்" என்பதோர் பண்டைக் காலத்துப் பழமொழி. நவீனநாகரிகம் கிடைந்த இக்காலத்தில் மற்றெல்லாவற்றிற்கும் நவீனமானதோருபயோகம் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல விதிற்கும் நவீனமான உபயோகமொன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன்பூர்வார்த்தம் என்னவெனில் தேஹபாம்பரையில் மாதாபிதாக்கள் தம்மக்கள் உத்பத்திக்கு ஸூலமாயிருக்கிறார்களாதலால், அவர்களுடைய கர்மம் பாரம்பரிய தர்மவிதிப்படி (Law of Heridity) அவர்கள் மக்களுடைய தேஹதருமத்தில் விளைப்பவனாக விளங்கும் என்பதாம். இது சால்திரத்திற்கும் சங்கல்பத்திற்கும் ஒத்தகதிதர் உண்மையாம்.

ஆனால் இக்காலத்தில் விவாகர்த்தம்செட்டுக்கிடப்பதால் புதுமணஞ் செய்துள்ள பேசு

சிலத்தம்பிரான்சன் மார்பிள்ளை முறுக்கு முறுக்குவதில் முன்பின் பேசுகையின் நிப் பெண்ணைப்பெற்றோரை மருட்டியிருட்டிக் காசுபறிப்பதற்கு வாங்கத்தோர் வசனமாக உபயோகிக்கிறார்கள். பெண்ணைக் கொடுத்தால் போதும் என்றிருக்கும் பேமானிகளெல்லாம், பெண்ணைவதுவகொண்டதும் வரம்புகடந்து மானங்கெட்டு மரியாதைகெட்டு நடந்து கொண்டுவதுமன்றி வியவஸ்தையில்லாமல் மாமனாரைக் காசு பணம்கொடுத்தாலாச்சுது, இல்லாவிட்டால் உள்பெண்ணை என்னபாடுபடுத்திகிறேன்பார்! என்றுபயமுறுத்துகிறார்கள். என்னதான்சும், கோத்திரம் விசாரித்தாலும் இக்காலத்தில்விவாகத்துக்குப் பணம்வாங்குகிறதென்கிற வழக்கமொன்று "நல்லமரத்திற் புல்லுநரிபாய்ந்தாற்போல்" ஆதியாயுள்ள விவாகஸம்ஸ்காரத்தில் ஓர் தூர்வாசனையாகப் பற்றிவிட்டபடியால், உத்தமகுணம்வாய்ந்தபிள்ளைகளன்றி மற்றவர்களைல்லாம் கலியாணத்தில் தாவிக்கட்டினது முதற்கொண்டு இரண்டொருபிள்ளை பெறுகிறவரையில் துள்ளிக்குதித்துதொப்பென்று விழுகிறார்கள். துள்ளினமாதே பொதிசுமக்கும் என்பதாக முன்னே பெண்ணைப் படுத்தினதற் கெல்லாம்பின்னுக்குவாட்டியும் முதலாயாக ஸம்ஸாரம் தலைபிழுகைத்ததும் பட்டணபயிக்கிறார்களானாலும், இவர்கள் செய்யும் மூர்க்கத்தனம் இந்த மூர்க்கனா மனந்தபெண், இவர்கள் சம்பந்தஞ் செய்தருடும்பம், அவர்கள் உற்றார் உறமுடையாரெல்லாருக்கும் விணு மனவருத்தத்தையும் விபாகுலத்தையும் கொடுக்கிறது. "காசுபெருத மார்பிள்ளை" யெல்லாம் "காசுக்குவிள்கி" பேசுசைகிட்டுப் பெற்றோர்மனத்தைப் புனிப்பிடுகிறார்கள். ஸ்தனங்கெட்ட இவர்களது உபத்திரவம் பொறுக்கப் பொறுமல், சிலர் இந்தப்பேயை விஞ்சு வாழ்க்கைப்பட்டு வரும் சுகத்தை எப்பெண் அனுபவிக்காமலிருப்பதே மேலென்று மார்பிள்ளையை மார்பிள்ளையாக்கித் தெருவிக்கிட்டுவிடுகிறார்கள். சிலர் அய்லளவுக்குத் துணியாமல் தம் குழந்தை முகத்தைப் பார்த்து

இவர்கள் ஆறும் பேய்க்கூத்தையெல்லாம் பொறுத்தும்பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய் வருந்துகிறார்கள். இன்னும் சிலர் “தலைந்தி” பென்று வந்ததை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னும் சிலர் இந்தத் துள்ளுத்துள்ளு வருவதெல்லாம் கொஞ்சகாலத்திற்குத்தானே பார்த்துக்கொள்வோமென்று தைரியமாக யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இக்கஷ்டத்தையெப்படிப்பொறுத்துக்கொண்டாலும், இந்தக் கோணங்கி மாப்பிள்ளைகள் செய்யும் குரங்காட்டங்களை யெல்லாம் எப்படிச்சேதித்து நிர்வகித்துக் கொண்டாடுவாரி? எனும் குளித்து மலர்ந்து அன்பெனும் அருக்கன் னுகண்டு மனமுங்காலையில் அதற்குச் செய்யப்படும்பீங்கு நமதுநாதிவிரியத்தை யும் தேஜஸையையும் குறைக்குந்தன்மை யதாகி நென்பது நிச்சயம். ஆகையால் இப்பொழுது “விவாகுஸம்ஸ்காரம்” இப்படி சந்தையிற் கத்தப்பொடி தூவின சமாசாரமா யிருப்பதை மாற்றிப் பூர்வம் அசுற்கு ஏற்பட்டுள்ள மண குண மலுமிமையையும் தகைமைமையையும் குறை யாதபடி காப்பாற்றுவது எப்படி யென்று விவேகிகளெல்லாரும் வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஒருவர் 14 வயதுவரையில் விவாகுஸம்ஸ்காரத்தென்று சட்டமுண்டுபண்ணவேண்டுமென்கிறார். இது ‘இந்தியன் லேவலியல் ரிபார்ட்’ பத்திராசிரியர்க்குஞ் சூ. மந்திரேருவர் 16-வயது வரையில் கன்னியாதோஷம் கழியாமையால் விவாகுஸம்ஸ்காரமான பெண் 16-வயது ஆகுமுன் புருஷனோடு கூடியவாறு அருகனல்ல வென்கிறார். இது ஸ்ரீசைவக்கதை ஸ்வாமிகளுடைய அபிப்பிராயம். ஒருவர் ஸ்ரீகாமெல்லாம் பெண்ணுக்குப்பின் பிறந்தவற்றைக் காரர்களைச் சேரவேண்டுமென்பது பிராசினமான சம்பிரதாயமா யிருக்கையிட்டுத்தேகோட்டார் அனைத்திட்டு, இப்பொழுது கலியாணமானபெண்ணின் ஸ்ரீகணம் அணரிந்தால் அவன்கணவனைச் சேர்ந்ததா கிறதென்று நிர்ணயிச் செய்திருக்கிறார்களெனும்,

இதனால் எத்தனையோபேர் ஸ்ரீஹத்தி தோஷத்துக் காளாகிறார்களெனும், ஒருவனுக்கு இப்படி இரண்டு மூன்று பெண்டாட்டிகள் செத்தால் சிச்சிரம் அவன் பணக்காரனாய் விடலாமென்றும், இதுபெண்டாட்டியைக்கொல்லப் பலதானம் கொடுப்பதுபோலாகிறதென்றும், இத்தகவின்மான ஏற்பாட்டைக் கோர்ட்டார் மாற்ற வேண்டுமென்றும் சொல்கிறார். இது உலகத்தில் அடிபட்ட அனுபவசாலியான ஒருவர் அபிப்பிராயம். இன்னொருவர் இன்னொருவிதமாக அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

இப்படி பரிசாரத் தேவையில் பலர்பலவித மாயபிப்பிராயப்பட்டாலும், விவாதி என்னவோ பரிசாரிக்கவேண்டியது தான் என்பதைப்பற்றி எல்லாரும் ஒரேமனதாய் உறுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“விவாகம்” நமக்குள் ஓர் ஆத்மஸம்ஸ்காரம். அப்படியென்றால் ஆத்மா அனுபவித்தறிய வேண்டிய அனுபவங்களில் ஒன்று. பூணூல்போடப் பெற்றவன் எப்படி பிரஹ்மத்தையறியப் பத்தினித்துழைத்துக் குருகுலவாசஞ்செய்து வித்யாஸம்ஸ்காரமும் பிரஹ்மத்தை யறியாமல் தானே, பிரஹ்மசாரி வீரதத்தை முடித்து விட்டு, கிரஹஸ்தனாக இல்லறம் நடத்திபிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரம்பெய்வேனென்று கிரஹஸ்தா ச்ரமம் புகுகிறானோ அப்படியே, விவாகுஸம்ஸ்காரமானபெண்ணும் இல்லறம் நடத்தவேண்டித் தன்னைக் கைப்பிடித்த குலமகன் இல்லற தர்மத்தையுணரா தவகுலவாவது, உணர்ந்து நடக்கப் போகாத சமத்திலா னாகவாவது இருப்பதாகத் தென்பட்டால் கிரஹினிபாகாமல் தானே சித்தியகன்னியையா யிருந்து தன்னுடைய தபோமலுமிமையால் மந்தியிடையலாம். அடையப் பாத்திரமும் ஸ்வதந்திரமுமுள்ளவன் என்பது உத்தமசிவர்களான சிலபெரியோர்களுடைய கொள்கை. இது ஸராதகமான தர்மத்துக்கு ஒத்ததாய்மிருக்கிறது. உத்தமியான ஒருபெண் தன்னுடைய பத்திவிரதாதர்மத்

தாலே அதமனையும் நல்லவழிக்குக் கொணர்ந்து தானும் நந்ததிபெற்றீர். இனமிகவும் அருமையானது. ஏனெனில் அவ்வளவு மறுவிமைபுள்ள பெண்களாகக் கௌரியம்சமென்று சொல்லவேண்டுமே யன்றி அவளை மானிடப் பெண்ணாகச் சொல்லக்கூடாது. இதுபூர்வஜன்மவாசனீமுதிர்ச்சியாலேயே யொக்கத் தக்கது. அவ்வளவு பரிபக்குவம் பெறுதலுக்கள் இந்தஜன்மத்தில் தமது சொந்த முபற்சியால் இந்திரியசிக்கிரகம் செய்து முன்னுக்குவரலாம். இதிலும் எவ்வளவோ கஷ்டமிருக்கிறது. ஏனெனில் பெண்பால் அடிமைபானதிலே, துஷ்டர்களினின்றும் காப்பாற்றக்கட்கு புருஷன் ஒருவன் அவளுக்கு வேண்டிய தவசியு மென்பார், இதுநிஜமேயாகும், பாஸ்பதித்தக்கள் விஷபத்தில் அப்படிப்பட்ட கொள்கை யனுஷ்டிக்கப் படாமையிலே, சீவாகஸம்ஸ்காரமீன பெண்ணும் அவளுடைய விவேகவவராக்சிபத்திலே தனக்குவாய்த்த தூர்த்தகொருவனைச் சேர்ந்து இல்லறம் நடந்துவது இயலாதென்று நினைத்து உணர்ந்த படிநடக்கத்துணிவுந்தையமுமுள்ளவளாயிருப்பாளாயின், அவன் இஷ்டத்திற்குவிசேராதஞ் செய்வது தர்மமல்ல. இராஜாங்க கிர்ப்பந்தத்தால் அவன் தனக்கு இஷ்டபங்கம்வராதபடி காப்பாற்ற உத்தமரெல்லாரும் உடன்பட்டுழைக்கக் கடன்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தக்கடமைபை ஜீவன் முத்தாகுகான பெரிசோர்களுள் மகரிஷிகளும் செலுத்தத் தக்கவர்களேயன்றி மற்றப்படி சாமானியமான உலகபர்த்தங்களுக்குக் குட்பட்ட கர்மிகள் செலுத்தவல்லமைவாய்ந்தவர்களாகார்கள். இஷ்டாஷ்டம் வந்தால் அது யாருக்கும் நன்மைபயக்காது. இஷ்டத்தின் வலியைப் பற்றித் திருமூல தேவர் இந்தத் திருமந்திரம் உபதேசித் திருக்கிறார்.

“கொட்டுக்குந்தாலியிரண்டேயிரண்டிற்கும் கொட்டுக்குந்தாலிக்கும்பாணவலிதென்பர் கொட்டுக்குந்தாலிக்கும்பாணவலிக்குமுன் நிற்றும்பெண்வலிதென்பர்சனருளே.”

* கொட்டுமண்கொட்டு, குத்தாலி—மம்மொட்டுகிதே கோடாலி, பாண—கல்லிசெய்த உளிப்பாண.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். III.]

[காட்சி 1.

இடம்:—காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலீமாதலிதின்விடு.

காலம்:—மாலைக் காலம்.

பாத்திரர்:—
 { மாதலி, மாதலியுடையசகி.
 தாய்க்கிழவி,
 கௌசிகன்,
 பக்கத்துவிட்டுப் பருவநம்.

மாதலி நட்பிலின்மேல் படுத்துக்கொண்ட தானுசவேபெடுக்கொள்ளுகிறார். “ஆ! செய்வமே! பெண்புத்தி டேதமையென்று உலகத்தோர் சொல்லுபார்களர். அத்தப்படிமொழி என்னிஷையத்தில்தானு பலிக்கவேண்டும், கடந்தகரையில் எந்தருமமை காதலன் கோவலனும் நானும் கிணையாட்டாயும் பரிசாரமாயும் பேசிக்கொண்டது வினையாக முடிந்ததே. இந்தப் பாலிச்சிறுக்கியாகிய நான் பின்னாலவருவதை முன்னதாகியோகியமால் அன்னியபருஷன் ஒருவன்மீது எதற்கொண்ட பாலவனயாக எழுத்து அந்தருயிய வாழ்ப்பாட்டையும் பாடினதினு எல்லவோ இவ்வளவு தீங்கும் விளைந்தது. அப்படியாவது நான் வாழ்வதில்லிய புருஷனை இச்சித்ததண்டா! இல்லையே, இல்லையென்றால் யார்கம்புவார்களர்! அந்த எல்லவானுக்குந்தான் கோவலன்மீது எனக்குள்ள அடங்காக்காதல் தெரியுமே யொழிய மற்றயாருக்குத்தான் தெரியும். யார் தான் உன்னபடி என் மனோநிலைமையை அறியும் போகிறார்கள்! ஒருவருமில்லை. இவ்வளவுகாலம் பழகியும் கோவலன் இந்த மாதலியினுடைய மனோநிலைமையை அறியாமற் போனாரே. அதுவும் என்சால் வித்திரிபாசம் தான், துர்ப்பாக்கியந்தான். அன்னிய புருஷன்மீது என்னிச்சைகொண்டிருப்பதாக கிணைத் தல்லவோ அந்த என்ன ரிசாகரித்து அந்நியதேசம் சென்று விட்டார். இதற்குநான் என்னசெய்யலேன்? நான் அவரை எப்போது காண்பேன்? “கோவலா” என்று மனமகிழ்த்து நான் அவரை எப்போது அகழ்ப்பேன்? ஜேகதீசா! ஒன்றும் தோண்டவிலையே! [மௌனமாகச்சித்திக்கிறார்.]

பருவநம்:—(மாதலியின் வீட்டுக்குச் சென்று கடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தாய்க்கிழவியைப்பார்த்துப் பன்னிப்பிடன்) என்னபாட்டி, சாவகாமாம் உட்கார்ந்திருக்கின்றியே! உங்களைத்து உலகமாமாம், வீத்திருக்கும் சினதுபாக்யமேயாகியியம்.

நாயக்கிழவி:—என்னடிருட்டி, என்னமோ கடருட்கடமுட்கிறாயே! நீ சொல்றது எனக்குப்பரியிலே, படிச்சபடிப்பென்கிட்டத்தானாகாட்டனும்! ஏதாரணமா எங்கள்ளாம் பேசுறப்பேபேசேன்டி.

பருவநம்:—ஆங்கனமன்று பாட்டி; படித்தவர்களுக்கும் பாஷாபிமான முடையவர்களுக்கும் அந்ரு இலக்கண சுத்தமாய்ப் பேசுவதன்றோ? நான் பேசுவது இலக்கணமாய்த் தானே இருக்கும். நினதுபுதல்வி மாதவியாண்டாளன்? சடுதியிற் சாற்றுமின்! (புன்னைக புரிகிறான்).

நாயக்கிழவி:—எலக்கணமாம்! பிலக்கணமாம்! என்னடி பூச்சிபுடிக்கிறே! காற்று வீற்று என்று வாயில் வந்தபடிக்கி உளறிப்பட்டு இலக்கணம் வடிக்கிறாராம் எலக்கணம்! உன்னுடைய படிப்பை யெல்லாம் சுருட்டி முலையிலேவச்சுப்பட்டு எங்களுட்டம் பேசு. அப்போத்தான் உன்கூடப் பேசுவேன். இல்லாவிட்டால் நான் உத்திரிச்சப்போறன்னடி போடி வேலெமெனச்சட்டவனே! (எழுந்திருக்கிறான்.)

பருவநம்:—(எழுந்திருந்தவனை இழுத்து உட்கார வைத்து) இல்லையாட்டி, இல்லை, நீ சொல்லுகிறபடியே பேசுகிறேன். கோபித்துக்கொள்ளாதே. உன்னுடைய மகன் மாதவி எங்கே? என்னசெய்கிறான்?

நாயக்கிழவி:—அந்த வயத்தெரிச்சலே இப்ப வச்சடி விளப்பறே! எவனோ தடிப்பய இவனைவிட்டு பதிலாகுக்குப்பூட்டானும்! மவருகிப்போற! எப்போ பாத்தானும் அருது வழிந்தபடியே இருக்கா, அந்தப் பய சொல்லுசா இவனுக்கென்ன? அவனாலே ஒத்த செப்புக்காசுக்குப் பிரயோசனமுண்டா? நித்தம் ஒண்ணுக்கு எத்திலரியோ கிராக்கிலருது. அறையெல்லாம் விட்டுட்டு இப்படி இருந்தாக்கா நம்மருவம் விருத்தியடைவது எப்படி? இந்தச் சருசைமுண்டையை விட்டுத்தொலைஞ்சுபோவான்னுலும் நம்மக்குக் காலம் வர்லை. (அழுதுகண்ணம் சித்திய மூக்குமாகத் தேம் பத்தேர்ப் புத்திரம் உடைச்சுக்கொல்லுகிறான்).

பருவநம்:—இதக்காசு என் இப்படி வருத்தப்படுகிறாய்? மாதவி எங்கே இருக்கிறான் சொல்லு. நான் போய் வருக்குக்கண்டிய புத்திரமுகினைச் சொல்லுகிறேன்.

நாயக்கிழவி:—ஓமா, அந்தப் படித்த முண்டைக்கு இந்தப்படித்தமுண்டம் போய் புத்திரசொல்லப் போவதாய்! அவனை படிக்க வச்சது மகாபிசகாப்போசம். அந்தப்படிப்பி னாலே வந்தகேடுதானே இதெல்

லாம்! இல்லாட்டி அவபாட்டுக்கு செவனென்னு குலத்துத்தொழிலை செஞ்சிக்கிட்டிருப்பான்?

பருவநம்:—இருக்கட்டும் பாட்டி; அவன் எங்கேயிருக்கிறான் சொல்லேன்?

நாயக்கிழவி:—மாடிமேலே கட்டில்லே சாஞ்சு கெடக்கிற போய்ப்பாரு.

பருவநம்:—(வெருவிரைவாக மாடிக்குச்சென்று மாதவி படுத்திருக்கும் அறைக்குச் சமீபத்தில் மறைந்து சற்றுநேரம் நிிற்கிறான்).

மாதவி:—(சனக்குள்) ஐயோ! இந்தஜென்மத்தை நான் இன்னமும் என் வைத்திருக்கவேண்டும்? கோவலா! உன்னை மறுபடியும் பார்க்கலாம், உன்னுடைய அன்பைப்பெறலாம் என்னும் நம்பிக்கை இருந்தாலும் இந்தப்பாபும் ஜென்மத்தை வைத்திருப்பேன். ஒருகுற்றமும் மறியாத என்னை என் இப்படி வருத்துகின்றாய்? அன்பனே! போதமடா! உன்னுடைய வர்மத்தை விட்டு விடா! (மௌனம்).

பருவநம்:—(மெதுவாக அவருடைய அறைக்குள் சென்று) என்னமாதவி! கிஷ்டையி லிருக்கிறாய்? என்றோடு பேசலாகாது? கோவலனுடைய தியானமே பெரியதியானமாக இருக்கிறாய் போல்தோன்றுகிறது.

மாதவி:—(நாணத்தினால் தலைவழிந்து சற்று நேரங்கழித்து) அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. எங்கே இவ்வளவு தூரம்? உட்காரு (ஒருநாற்காலியைக் காட்டுகிறான்.)

பருவநம்:—மாதவி: நீ செய்கிறதொன்றும் நன்றியில்லை. கோவலன் போய்விட்டால் என்ன மோசமுருகிப்போய் விட்டது? இதற்காக இப்படி வருத்தப்படுவானா? அடி பயத்தியமே!

மாதவி:—பருவநம்! நான் உன்னைக் கோவலன் விஷயமாக யோசனை கேட்கவில்லையோ, நீயாக என் அநாவசியமாக அவர் விஷயத்தை எடுக்கிறாய். வேறு பேச்சு இருந்தால் பேசு.

நகி:—(மாதவியிடம் வந்து) அம்மா! கௌசிகரை அழைத்துவரச் சொன்னீர்களே. இதோ அழைத்து வந்திருக்கிறேன். திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார். உள்ளே வரச்சொல்லட்டோம்?

மாதவி:—ஓ! அப்படியா! கௌசிகர் வந்து விட்டாரா! சிங்கிரம் இங்கே அழைத்துக் கொண்டுவா. (பருவத்தை நோக்கி) பருவநம்! வந்திருக்கும் கௌசிக

ருடன் காண்கில் சங்கதிகள் பேரவேண்டும். நாளைய தினம் வா. அவசாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்போம்). இப்படிச் சொல்லுகிறேனே என்று வருத்தப்படாதே. தயையெடுத்து மன்னிக்கவேண்டும்.

பருவதம்:—வருத்த மொன்று மில்லை; நாளைக்கு வருகிறேன். வந்த மனுஷர்களைக் கவனிக்க வேண்டியது முக்கியமே ஒழிய சம்முடைய பேச்சு முக்கியமல்ல. என்ன போய்வருகிறேன் (பார்வதி மாதவியை விட்டு நிற்குகிறாள். சதிரும், கொள்கிறோம் உள்ளே வருகிறார்கள்).

கௌசிகர்:—(உள்ளே வருമ്പோதே) “என்ன மாதவி! சொக்கியாள்? எப்படி யோகசேகரமங்கடெல்லாம்?” (என்று கேட்டுக் கொண்டே வருகிறார்).

மாதவி:—(சுத்திரவத்தோடு) மாமாவாயி தூக்கள் இருக்கும்போது எனக்கு என்ன குறை ஏற்படப்போகிறது? தங்களுடைய தயவுமட்டும் இருக்க வேண்டும். (சகியை காக்கி) அடியே! மாமாவாக்கு தாக்கிற்று நீர்மோர் கொண்டவாடி! சிதம்பிரமணர் பெயரில் வந்து காண்த்துப்போயிருக்கிறார்.

கௌசிகர்:—என்னடி குட்டி! ஒருநாளாயில்லாத உபகாரம் செய்கிறாய்? என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் ஏதோ இருக்கிறதுபோலத் தெரிகிறது. அதனால் தான் இவ்வளவு உபகாரம்!

மாதவி:—மாமா! என்னைப் பரிசாகச் செய்வது பின்பு ஆக்கடும். உங்களுள் ஆகவேண்டிய காரியம் ஒன்றிருக்கிறது. அது உங்களுடைய முடியும். அதை எப்படியாவது முடித்துவைக்க வேண்டும்.

கௌசிகர்:—என்னால் ஆகவேண்டியது என்ன ஆததச்சொல்லு; பின்பு முடியும் முடியாதென்பதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன்?

மாதவி:—உங்களுள் முடியாத காரியமும் உண்டா? முடித்துத் தருவதாக வாக்குக் கொடுங்கள். பின்பு சொல்லுகிறேன்.

கௌசிகர்:—என்ன உபத்திரவப்படுத்துகிறாயே! சரி முடித்துத் தருகிறேன் சொல்லு.

மாதவி:—(மேகையைத் திறந்து தான் ஏற்கெனவே எழுதிவைத்திருந்த கடிதத்தை அவர்களில் கொடுத்து) மாமா! கோவலன் மதுரைகாடிச்சென்றிருக்கிறார். இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் அவரிடம் கொண்டுபோய்த் கொடுத்து அவரை இங்கு அடைந்து

வரவேண்டும். அல்லது என்னை அவரிடம் அழைத்துக் கொள்ளும்படியான மார்த்தத்தைத் தேடவேண்டும். இதில் தான் உங்கள் சாமர்த்தியத்தைப் பார்ச்சப் போகிறேன்.

கௌசிகர்:—பேர்தல்லை உத்தியோகம் கொடுத்தாய், பிராமணகுலத்தில் பிறந்துவிட்டு இந்தப் புண்ணியமான வேலைக்குத் தானா வரவேண்டும்! (சகி கொண்டுவந்து கொடுத்த நீர்மோரை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே) காவிரிப்பூம்பட்டினம் எங்கே! மதுரை எங்கே! மதுரை உங்கள் வீட்டில் கொல்லப் பறத்தில் இருப்பது போல் ஒருவாச் சொல்லி விட்டாயே! என்னால் போக முடியாது.

மாதவி:—மாமா! மாமா! அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. தயை செய்ய வேண்டும்; கிருபை புரிய வேண்டும் (அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்கிறாள்).

கௌசிகர்:—இதேது சங்கடமாயிருக்கிறதே! தேரியாததனமாய் உள்ளிடத்தில் வந்து அகப்படும் கொள்ளுவேனா? நீ பல்லைக்காட்டுவதைப் பார்த்தால் பரிதாபமா யிருக்கிறது. என்ன செய்கிறது! சரி போய்வருகிறேன் (கடிதத்தை மடியில் வைத்துக் கொண்டு) வழிச்செலவுக்கு ஏதாவது கொடு.

மாதவி:—அதற்கென்ன? வேண்டியது தருகிறேன். இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் (நூதனப் பொன்னாங்குளை கௌசிகரிடம் கொடுக்கிறாள்).

கௌசிகர்:—என்ன போய்வருகிறேன்! என்னமோ என்னால் கூடிய வரையில் பிரயாசணப்படுகிறேன்; முடிந்தால் உன் அடிர்த்தம். முடியாவிட்டால் என் சொய்கிறது.

மாதவி:—என்ன மாமா! பரிசாகச் செய்தீர்கள்! பிழைப்பதற்காக நீங்கள் எங்களை நாம் இவ்வளவுக்கு வந்துவிட்ட போதிலும் குடும்பகோணத்து நாய்களுடைய சாமர்த்தியம் குடும்பகோணத்தில் பிறந்ததங்களுக்கு இல்லாமல் போய்விடுமா! ஜெயத்துடன் திரும்பவேண்டும்.

கௌசிகர்:—அல்லது போய்வருகிறேன். (மாதவையை விட்டடித்துச் செல்கிறார்).

முற்றும் அங்கம் முதலாவது காட்சி

முற்றிற் று.

Rannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். 111]

[காட்சி 2.

இடம்:—உறையூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு தோளாலம்:—நண்பகல்.

[ப்பு.

பாத்திரம். { கண்ணகி.
கோவலன்.
கௌந்தி.

கண்ணகி:—நாதா நாம் காலை யிலேயே உறையூரை விட்டுப் புறப்பட்டு இன்னும் பாதிவழி கூட வந்தபடியிலேயே, வெயிலோ கடுமையாக எரிக்கிறது; நால் கொப்புளித்துப் போகிறதே! நாவோ உலருகிறது! என்னால் நடக்க முடிய வில்லையே! ஆ அப்பாடா உன்! [மயக்கத்தினாலும் களைப்பினாலும் தன்னாடுகிறாள்.]

கோவலன்:—பிராணகாத்தி! இன்னும் கொஞ்ச தூரம் சிரமத்தைப் பாராமல் மெதுவாக நடந்து வா. அசோ தெரிகிறதல்லவா ஒரு புறியந்தோப்பு, அங்கு சென்று தங்கி சுற்றுவோம் இராப்பாறி வெயில் தணிந்த பிற்பு 10 மையையும் புறப்படுகிறோம் (தன்னுடைய மேல் வஸ்திரத்தினால் கண்ணகியின் முகத்தைத் துடைக்கிறான்).

கௌந்தி:—கண்ணகி! இப்போதாவது புத்தி வந்ததா? கோவலன் ஊரை விட்டுப் புறப்படும் போதே உன்னை வரவேண்டாமென்று சொன்னானோ, கடவுளுடைய வார்த்தையைத் தட்டிவிட்டு வந்தாயே! அதனுடைய பண்தான் இப்படி வந்தது! என்ன செய்யலாம்! புறஞ்சு வேண்டுகென்றால் வெயிலையும் மழையையும் பார்த்தால் சரிப்பமோ!

கண்ணகி:—[மாணத்தினால் தலை குனிந்தபடியே] தெரியாமதான் வந்து விட்டேன், என் மனம் இதோ நாயம் சதிராவலின் மனதைப் போன்ற கல் மணம். நதனால் வந்தேன்.

கோவலன்:—[புச்சரிப்புடன்] உனது இனிய மனம் உருவி தெற்றியெல்லாம் வியர்க்கை உண்டாகி விட்டது. சூறைய வேச எய் நடந்துவா (தன் கை வயல் மகாடித்துக் கொடுத்தச் செல்லுகிறாள்).

கௌந்தி:—அம்மா கண்ணகி! இனி உன் கல் மனம் ஒழிந்த மீது; இதோ கந்தவனத்தை நெருங்கி விட்டோம்?

கோவலன்:—[கந்தவனத்தை நெருங்கி] ஆஹா! என்ன அழகான கந்தவனம்! (கௌந்தியை நோக்கி) மாது ஸ்ரீ! இந்த வனத்தைக் சுற்றிப்பார்த்து விட்டுப் பிறகு புறியச் சோப்புக்குச் சென்று தங்கலாமென நினைக்கிறேன். இன்னும் பொழுது இருக்கிறது; தங்களுடைய அபிப்பிராய மென்ன?

கண்ணகி:—ஆமாம் அப்படியே செய்யலாம். இந்த கந்தவனத்திலிருக்கும் பற்பல வகையான புஷ்பஜாதி களையும், பறவைக் கூட்டங்களையும் பார்த்தால் இயற்கை யமைப்பின் அற்புதத்தனம், கடவுளுடைய அருமைத் திருவிளையாடல்களும் இனிது விளங்கு மல்லவா?

கௌந்தி:—கண்ணகிக்குச் சும்மதமாலும் எனக்கும் சும்மதமே.

கோவலன்:—ஆனால் சரி வாருங்கள். (புறநகர் கந்தவனத்துக்குள் துழைகிறார்கள்).

கண்ணகி:—சுத்தோஷத்தினால் உடலும் உளமும் பூரித்து "கோவலா! இதோ பார்த்தாயா பாரிஜாதம், அதோ பார் மல்லிகைப் புஷ்பங்கள், ரோஜா, செண்பகம், இருவாட்சி, ஜாமந்தி புஷ்பங்கள் செழுகள் நிரையமணித் திருக்கின்றன, பருத்தியும், உணர்ச்சிபு மில்லாத இந்த புஷ்பஜாதிகள் மனித சஞ்சார மில்லாத இந்த இடத்தில் எவ்வளவு சத்தோஷமாயும் பருக மலர்ச்சியாய் மிருக்கின்றன, அப்படியிருக்க, பருத்திணர்வோடு கூடிய நான் கொஞ்சதூரம் வெயிலில் நடந்துவந்ததற்கு மிகவும் வருத்தி முகமூட்ட மடைந்தேனே! என்னே! என்ன அநியாயம்! இப்புஷ்பங்கள்க்கு வெயிலும் ஒன்றுதான், மழையும் ஒன்றுதான். எல்லாம் இறைவனுடைய திருவிளையாடல் என்று நினைத்து அவைகள் வெயிலினால் மழையினால் காய்ந்தும் நனைத்தும் வருகின்றன. ஆனால் அவைகள் முகமலர்ச்சி யுடனேயே இருக்கின்றன. இப்புஷ்பங்களால் எனக்கு ஒரு கற்போதனை கிடைத்தது. சுக முட்டாவதும், துக்கமுண்டாவதும் கடவுளுடைய செயல் எனவேனென்றுப் பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டு வருவதே அறிவுடையவர்களுக்கு அழகு என்னும் இந்த சருமொரு நியதியை எனக்கு இது வரையில் போதித்தவர்கள் ஒருவருமில்லையே. இப்புஷ்பங்கள்ல்லவா எனக்கு இந்த நிதியைப் போதித்தன, முழுமணம்மிகக் குல்லாமலே உனக்கோர் வந்தனம், மலர்முருகுடைய மல்லிகையே உனக்கோர் நாமல் சாயம். வளையுடைய பாரிஜாதமே உனக்கும் வந்த

னம். உங்க ளாவல்லவா நான் அரிய பேரிய நீரிலையச் சந்திக்கொண்டீன், 2

கோவலன்:—புஷ்பங்கனோடு நானேக்கு வந்து பேசிக்கொள்ளலாம்; பொழுதுபோகும் சமய மாய் விட்டது; தோப்புக்குச் செல்லலாம் வா.

கோநீதி:—கண்ணகி! இப்போதுதான் புஷ்பங்களின் இயல்பை அழைக்கக்கூண்டு வரண்கின்றான் நீ அசத்தன் அல்லா அவைப்படுத்திக் கொண்டும்.

கண்ணகி:—(சிரிப்புடன்) இயற்கையுடனுக்கு உள்ள வித்தியாசத்தை அவர் அறிந்திருந்தால் அவர் உயர்ந்தவையுரு செய்துக்கொள்ளும் தக்கியாயித மாதலின் காலிப்போம் விரைந்துகிடப்பாரா.

கோவலன்:—கண்ணகி நீதான் இயற்கையுரு தடைமலர்; இப்போது திருப்பியாகிவிட்டதா.

கண்ணகி:—நான் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ள யில்லையே!

கோவலன்:—(சிரித்துக் கொண்டே) என்னை வண்மப்புக்கு இழுக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறாயோ?

• கண்ணகி:—நான் வம்புக்கு இழுக்கிறேன் என்பதும் அல்லது மாதலின் காதலன் வம்புக்குறிஞ் ணன் என்பதும் இதோ சம்பந்திவிருக்கும் கொந்தியடிக்கோக் கேட்டால் தெரியும்.

கோநீதி:—அதெல்லாம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. வானுங்கள் தோப்புக்குச் செல்லுபோம் (தோப்பைநாடிப் போகிறார்கள்).

கண்ணகி:—ஆம்மா! தோப்புக்குள் வந்துவிட்டோம்! இனி பயிலலாம் சத்தியையாக எதாவது சொல்லுங்கள் கேட்கலாம்!

கோநீதி:—நீதான் சொல்லு! நான் கேட்கிறேன்.

கோவலன்:—கண்ணகியைத்தான் சொல்லச் சொல்லவேண்டும். அவள் அனைக ளாஸ்திபுத்தன் படித்தவ ளாயிற்றே!

கண்ணகி:—சத்திரத்து சோற்றுக்குத் தாந்தையுங்கா! உத்தரவே! நான் சொல்வதற்கு ஒருவருடைய பொருள் என்ன?

கோநீதி:—கண்ணகி! போதும் போதும்! வம்புக்குப்போது கோவலனின் உண்மைக்காதலியா அல்லது மாதலியின் காதலனு என்பது இப்போது விளக்குகிறதே! சத்தவனத்தில் கேட்டசத்தேகம் இப்போது உனக்கு கிளர்ந்தியாயிற்று?

கண்ணகி:—தெரிஞ்சுட்டீம். தாங்கள் ஏதாவது ஒரு சத்தியையுத்தரப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

கோநீதி:—எதைப்பற்றிச் சொல்ல?

கண்ணகி:—எல்லாம்வல்ல சிலபெருமானின் அருளைப் பெறவதென்பது? அவருடைய பேரிலக் கண்டென்னை? இவைகளைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

கோநீதி:—உயிரிடத்தில் அன்புசெலுத்தினால் அவருடைய அருளைப்பெறலாம். அன்புசெஞ்சுடையும், வெள்ளிலையும் மிசைச் சுவையாய், வெள்ளிலிறன்கள் மேலியுடையவர், இன்னும் என்ன சொல்லுகிறது?

கண்ணகி:—இப்போது தாங்கள் எனக்குத் தெரியும்படி விவரமாக அந்தாங்க அந்தந்தவரை விளக்கச் சொல்லவேண்டும்.

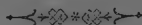
கோநீதி:—விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் இன்னொரு சமயம் சொல்லுகிறேன். காதலிகையாகிவிட்டது. நீங்களிருவரும் சுவையல் செய்து சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். மற்றக் காரியங்களை பொழுதுவிடித்து கவனிப்போம்.

கண்ணகி:—சரி; அப்படியே கூசுட்டீம்

3-வது அங்கம் 2-வது காட்சி

முற்றம்.

நாளை - C - கோபால சிஞ்சுண்ணன்.

முக்கியக்கவனிப்பு:—சத்தாபாக்கியுள்ளவர்கள் தாமதமின்றி 17 - வது வாலிபமுக்குள்ள சத்தாபாக்கியோடு, நடக்கும் 18 - வது வாலிபமுக்குரிய சத்தாபாக்கியும் அனுப்பக்கோருகிறோம். அனுப்பாதவர்களுக்கு வழக்கம்போல் இனி எந்த சஞ்சிகையாவது வி. பி. பி. பி. ஆனுப்பப்படும். இதை விவேகசிந்தாமணி பெயர் என்னரும் தவறுதலாகவாசித்தறியத் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.—பத்திராசிரியர்.

* “Nature Study” And How to Do It.

“To educate is to give the child the power of self-expression and self - development.”—*Motto adopted by the author of the little book.*

“Great men are they that see that spiritual is stronger than any material force.”—*Emerson.*

“Consider the lilies of the field, how they grow.”—*Christ.*

“The Elements of Nature are the mode of the Will of God.”—*Hermes Trismegistus.*

“Now's the time to study hard ;

Work will bring its own reward

Then work, work, work!”

“Who would like an empty purse?

Empty brain would be still worse,

Then work, work, work!”

“இயற்கை அறிவு.”

“இளமையிற் கல்,”

“முயற்சி திருவினையாக்கும்.”

—[11]—

அறிவு, இயற்கையறிவு என்றும் செயற்கையறிவு என்றும் இருவகைப்படும். இயற்கை அறிவு தாலாகத்தன்மாத் திரமாய் உண்டாவது. இது ஆத்மாவின் விருத்திநூனமென்றே சொல்லவேண்டும். செயற்கையறிவோ இயற்கையறிவைம்கொண்டு ஜடபதார்த்தங்களை விசாரப்படுத்திச் சேர்ப்பதனால் உண்டாவதாம். வீடு கட்டுதல், நாற்காலி மேஜைசெய்யல் முதலியன செயற்கையறிவினு லுண்டாவதாம். இயற்கையறிவு பூர்வமைஸ்காரத்தினால் ஆத்மாவின் அனுபவநூனமாய் உதிப்பது. குருண்ட பூனை அடுப்பன்டைபோக அஞ்சுவது இயற்கையறிவு. க்ருடனைக்கண்ட பாம்பு தானாய் ஒடுங்குவதும் இயற்கையறிவேயாம். மனிதன் பிரகிருதியின் உண்மையையறிதல் இயற்கையறிவினு

லேயாம். சுருங்கச்சொல்லில், அகமுகத்திலிருந்துதித்து பஹிர்முகப்பட்டு வருவது இயற்கையறிவாம். பஹிர்முகத்திலிருந்து பிரயத்தனபூர்வமாய் உள்ளே புகுந்து, பழக்க பலத்தால் செய்யத்தக்கதாவது செயற்கையறிவாம். இவையிரண்டிற்கும் பிரகிருதி, விகிருதி யெனப்பெயர். உதாரணமாக நாம் உயிரோடிருப்பதற்குக் காரணமான உச்சவாஸ, நிசவாஸரூபமான மூச்சுவாங்கலை யெடுத்துக்கொள்வோம்.

இந்த மூச்சுக்காற்றானது உள்ளேபோவதும், போனவிடத்தில் சற்றுத்தங்குவதும், பிறகு வெளிபே நிசவாஸமாக வருவதும், வெளிப்போனபின் சற்றுத்தங்குவதுமாக விருக்கிறது. இதற்குப் பூசகமென்றும், (சாற்றை உள்ளேயிழுத்துப் பூரித்தல் - நிறைத்தல்), ரேசகமென்றும் (சாற்றை வெளியே தள்ளி நிறைத்தல்), சூம்பகமென்றும் (போக்கு வரத்தில் லாமல் நிலையாய் நிறைத்தல்), பெயர், மூச்சுக்காற்றின் போக்கு, வரத்து, நிறைத்தல் ரூபமான இத்

* “How to do Botany (Nature Study) and Gardening in Elementary schools.”
By N. Swaminathan, Sub-assistant Inspector of Schools, Madras. 1910. 4 ps.

தச் செயல்களுக்குப் பிரணயமாம் என்று பெயர். பிரானன் - ழச்சக்காற்று, யமம் - வசப்பாடு. இதற்குத்தமிழில் “வாசிவசம்” என்று பெயர். வாசி யென்றால் பிரானவாயுவுக்கும் குதிரைக்கும் பெயர். பிரானன் மனோரூப ஜீவனுக்குக் குதிரையைப்போல் வாஹனமாயிருப்பதால் அதற்கு வாசி யென்னும் பெயர் இருவிதத்திலும் பொருத்தமே.

“வாசிவசம்” என்று சொல்கிற இந்தப் பிராணயாமம் கூட இயற்கை, செயற்கை யென்ற இருவித பிரிவினிற்குப்பட்டிருக்கும். இயற்கை - தானாக நடத்தல், செயற்கை - ஒன்றைப்பார்த்துப் பிரயத்தன பூர்வமாய் நடத்தல். இது சம்பந்தமாய் எம்பெருமான் ஸ்ரீஸதாசிவயோகீந்திரர் சொல்லியிருப்பதைக் கவனிப்போம். அவர்சொல்லியிருக்கிறபடி,—

“பிராணயாமம், பிராகிருதமென்றும் வைகிருதமென்றும் இருவிதமாகும். இவைபிரண்டுமல்லாமல் நின்றது கேவலதும்பகம்” என்றார். இவைகளில் “பிராகிருதப் பிராணயாமமாவது, பிரானவாயு நிர்வாச உச்சவாசரூபமாய் ஸ்வபாவமாகவே (தானாகவே) போக்குவரத்தாயிருப்பது. இது சகல ஜனங்களுக்கும் நடக்கிறது.”

“வைகிருதப்பிராணயாமமாவது, சாந்திரங்குளிற்கொன்னவிதப்படி ரேசக பூசகும்பங்களின் கிரமமறிந்து வாயுவை, மிதுத்துதல்.”

“இந்தப் பிராகிருதம் வைகிருதம் என்றே இரண்டும் எந்த மஹாத்மாவிற்கு சஷ்ணமாத்திரத்திலே சித்தியாமோ அதுவே கேவலதும்பகமென்று சொல்லப்படும்.”

இதில் முதலாவதான பிராகிருதம் “மௌவமந்திராதித்யவித்தையின் பயனான” அஐபாமந்திரயோகமாம். இரண்டாவதான வைகிருதம், பிரயத்தனபூர்வமான செயற்கையின் பயனான வயயோகமாம்.

மூன்றாவதான கேவலதும்பகம் (வாயு மனதோடு கூடி ஸ்திரமாய் நிற்கின்றபடியால், காரியகாரண ஐக்கியரூப) ஹுடயோகமாம்.

இந்த மூன்று விதமான செயலுக்கும், (இயற்கை, செயற்கை, கேவலம் என்றே பெயரோடு கூடி) தான், நான், தானவன் என்றே சப்தார்த்தத்தகவரின் லக்ஷியங்கள் சுரத்தாவாயிருக்கும்.

தான் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் ஆந்தாம்.

நான் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் அஹங்காரபுருஷன்.

தானவன் என்னும் சப்தார்த்தத்தின் மந்திர (அந்தர்) லக்ஷியம் பிரஹ்மாத்மஐக்கியஸ்வரூபனான யோகி.

“அப்ராப்தப்ராபணம் யோகி” என்ற வாக்யப்படி, இந்த யோகிக்குப் பெறலரும்பேறுக ளெல்லாம் சித்திக்கும்.

இது பிராகிருதஞானம் என்று சொல்லும் இயற்கையின் சுவபாவத்தை அறியும் சின்மய, சிதானந்த அறிவாம்.

இப்பொழுது “இயற்கை அறிவு” என்றும் பெயர்புனைந்து நம்பார்வைக்கு வந்திருக்கும் சிறு புல்தகத்தின் கருத்தை நூலாராய்ச்சி முறைபற்றி விசாரிப்போம். இது சென்னை ஸப்-அளிஸ்டென்ட் ஸ்கூல் - இன்ஸ் பெக்டர் மா-ந-ஸ்ரீ, என். ஸ்வாமிநாதையர் அவர்கள் “இயற்கையறிவு சம்பந்தமாகத் தாவராலும் தோட்டவேலையும் எலிமென்டெரி பாடசாலைகளில் கற்கும் முறை”வை விளக்கக்காட்ட வேண்டி இயற்றியதோர் T6-பக்கங்கள் கொண்ட சிறு புல்தகமாம். (இதன் விலை அரை ரூ.)

இங்கே “இயற்கையறிவு சம்பந்தமாக” என்றதற்கு வாச்சிபார்த்தம் செய்திருப்பது, நாம் மேலே விவரித்தெழுதியதற்குச் சற்று மாறுகத்தோற்றம். இங்கே “இயற்கை அறிவு

என்பது “பிரகிருதி ஞானம்” என்னும் ஸம்ஸ்கிருதவாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைத் தமிழில் தெரிவிப்பதற்கானதோர் மொழிபெயர்ப்பாக உபயோகப்படுத்தப்பெற்றிருக்கிறதாக இருவன் னர் டிப்டிகலெக்டர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ஜெ. தர்மரங்க ராஜா அவர்கள் எழுதியிருக்கும் முகவுரையிலிருந்தும், நால் விஷயத்திலிருந்தும் விளங்குகிறது. ஆனால் சற்று ஊன்றி விசாரிக்கல், “இபற்கை அறிவு” என்பது “இபற்கையின் அறிவு” என்பதின் தொகுத்தல் விகாரமாக இருக்க வேண்டுமென்று நன்றாய் விளங்குகிறது. “இபற்கை அறிவு” என்பது அப்படி தொகுத்தல் விகாரமாகல்லாமல் போனால் இயற்கையினுடைய அது “இபற்கையான அறிவு” என்று விரியும். அதாவது, செயற்கையறிவில்லாத இபற்கையறிவு என்றே பொருள்படும். செயற்கையறிவு என்பது “Conventional Knowledge” என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர் பெறும். இங்கே யொன்று நன்றாய்ச்சிந்தித்து உணர்யுணர்ச்சிக்கு. அது என்னவெனில் வித்யையின் இருபகுதிகளாம். வித்தை யென்பது சுத்தவித்தை யென்றும் அவித்தை யென்றும் இருவகைப்படும்.

சுத்தவித்தை யென்பது அவ்யக்தப்பிராகிருதமானது; அதாவது பொறிபுலன்களுக்குத் தோற்றமுடைய தன்னாவாய்க்தானே பரிணமிப்பதாயிருப்பது. இதை ஈசுவரசிருஷ்டியென்றும்; ஈசுவர சங்கல்பத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு உற்பத்தி ஸித்தி லயசிருத்தி நிவிரூத்திகளுக்குக் குட்பட்டதென்றும் சொல்லுவர் மேலேவர்.

அவித்தை யென்பது வியக்த வைகிருத ரூபமானது; அதாவது, பொறி புலன்களுக்குத் தோற்றமுடைய இபற்கையின் விகாரப்புணர்ச்சியாலுண்டாகித் தோற்றவாதம் மறைவதுமாயினதாம். மேலுந் நான்காவி செய்வா முதல் இந்திரஜாலம் மஹேந்திரஜாலமிறுதவுள்ள வித்தையெல்லாம் அவித்தை காரணமாக, அளித்

யாமாபந்தனான (சிதாபாஸி ஜீவனுடைய சர்ப்ப விசேஷத்தால் இபற்கை விதிக்குட்பட்ட செயற்கை விகாரணமாக உற்பத்தி ஸித்தி லயங்களுக்குட்பட்டதாக சொற்பகாலத்துக்கு மட்டும் விளங்கிப் பொறுக்குவதாகும். உதாரணமாக, ‘மரயானை’ பென்பதில்,—

மரம்.—ஈசுவர சங்கல்பத்தினு லுண்டான சுத்த வித்யாரூப பிராகிருத சிருஷ்டி.

யானை.—அந்த மரத்தின் விகாரத்தினால் ஆமைக்கப்பட்ட மதயானை ரூபமான வாஹனம், ஜீவனுடைய சங்கல்பத்தினு லுண்டான அவித்யாரூப வைகிருத சிருஷ்டி.

பிராகிருதமான மரத்துக்கும், வைகிரமான (அம்மரத்தின் விகாரரூப)மதயானைக்கு உள்ள சம்பந்தமென்ன?

ஒன்று அவ்யக்த பிராகாரமாய்ச் செய்யப்பட்டது. மற்றொன்று வியக்த விகாரமாய்ச் செய்யப்பட்டது.

ஆயினும் இவையிரண்டும் ஒன்றை ஒன்று மறைக்கும் “ஆவரணசக்தி” வாய்ந்துள்ளன.

மரத்தினால் செய்யப்பட்ட மதயானை யொன்றை நாம் பார்த்து அதன் ரூபநாமத்தை மனதில் வாங்கிக்கொள்ளும்போது அது மரம் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். யாதொன்று மரம் என்கிற ஞானத்தை (அறிவை) உள்விரூற்ற மறைக்கிறதோ அதுவே ஆவரணசக்தி யென்று சொல்லப்பெறுவது.

மரத்தாலானதோர் பெரிய மதயானையை நாம் மனத்தால் கிரகிக்கும்பொழுது, அதற்கு உபாதிகாரணமான மரம் முன்போலவே இருப்பினும், யானையின் நாமரூபத் தோற்றமான விகாரஞானம்(வைகிருத கிராலுயிரக்தி) “அது என்ன தான் நாமரூபத்தோற்றத்தினால் விகாரமடைந்தாலும், அந்த விகாரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரபூதமாயுள்ள மரம் பரமாத்மாவிற்குத் தென்னும்” ஸ்வபாவஞானத்தை (பிராகிருத

கிராமிய சக்தியை) மறைத்துவிடுகிறது. இந்த மறைப்பு எதனுடையதா? அசுப்பபயம் “அருமரமே” என்ற மூலம் மறக்க நேரிடுகிறது. சோ அது ஆவரணசக்தி, இந்த ஆவரணசக்தியை உள்ளாய்ந்து அறித்தவன் யாரோ அவனே “ஆத்மஞானி” அகாவது, தன்னையறிந்தவன்.

“தன்னையறிந்தவன் தலைவனாவன்” என்ற கருவாகியப்படி இந்த ஆத்மஞானி எல்லாருக்கும் தலைவனான சாவாணன் கொப்பாய், எல்லாபுறமுதிர்ப்பில் விதேகத்தைவல்லு குமபொழுது ஈசுவரனை யாவன். இறுதான் ஜன்மசாபல்லியம்—மஹாபுருஷம் மெடுத்ததற்கான நல்லபன். இவ்வளவு தூரம்விரித்து உரைத்து விளக்கவைத்ததை பெல்லாம் எம் பெருமான் திருமலைதேவர் ஒரே திருமலத்தால் வெகு அழகாய்ச் சரங்கச்சொல்லி விளக்கவைத்திருக்கிறார்:

‘மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைத்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில் மறைத்தது பார்முதற்பூதம்.”

—திருமந்திரம்.

இந்த ஆவரணசக்திபான அறித்துக்குள்ளிருக்கும் மரத்தை மறைக்கிறது; அப்படியே மரத்துக்குள்ளிருக்கும் வித்தையும் மறைக்கிறது. இதைக்கேட்ட ஒரு கற்றறிமடனுள் சித்தவான், இவ்விரண்டின் ஒன்றிருந்துகொண்டு அடிமுடி. தெரியாது “காரிய காரண தோரணை” மறைக்கும் ஆவரணசக்தி பெல்லவென்று விசாரிக்கப்புகாது, விவையுஞ்சுத்திதனால் “பாத்துக்கு வித்துக்காரனமா, வித்துக்கு மரம் காரணமா?” என்று விசாரிக்கத் தொடங்கி காரணகாரியமான விதையும் பாத்துக்காரன் பற்றிப்பாடி. விசாரித்து வித்திருந்தமரமும் மரத்திலிருந்து வித்தும் உண்டாவதைக் கண்டுமயங்கி இதற்குள் காரணமென்று சொல்லத்தொடங்கியால் புத்திகலங்கி சித்தப்பிரம்மை

கொண்டு “மரத்திலிருந்து வித்துண்டாயிற்று” வித்திலிருந்து மரமுண்டாயிற்று” சொல்லுவாயிற்று இவ்வாவிட்டால்விதி விடென் என்று வழியில் போகிறவர்களை பெல்லாம் வழிமறித்துக் கேட்டுக்கொண்டு திருக்க, ஒன்றொருவரும் காரியார்த்தமாய் போகிறவர்களை யிருந்தபடியால் இவ்வேடு மன்றமுடிக்கொண்டு திருப்பொருடல் பித்துக்கொண்ட வித்துண்டாய் பிடித்துச் சாலைவிடும் மரம் ஒன்றில் திரைகட்டுமுறைபாய்க்கட்டிவிட்டு, “மேலேபார்த்து அந்தமரத்தாதக்கேன், அதிலொரு ஐடமுனி யிருக்கிறது: அதுமொல்லும்.” என்றுபோது துதிக்கட்டுப் போகிறவன்—என்றொருகதை யுண்டு.

அந்தகதைப்படி, அந்தபயத்தியக்கார வித்துவான்: “தேற நடமுனி என்னைச் சிக்கு பதில் சொல்லுகிறாய் இல்லை?” என்று அட்டைக் கொண்டுருக்க அவன் கருவிகாரணமெல்லாம் அறித்துச்சுத்து அயர்ந்து ஒடுங்கிப்போக, முடுக்கிவிட்ட மந்திரம்போல், அவன் தன்னைக்கியை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டு மற்றப் படி பற்றிமுக்கினித்த பெல்லா மோடுங்கி சித்தப்ப பதுமைபோல் தின்றுகொண்டிருந்தான். இவனுடைய இந்த மெல்லான அவன்நையைக் கண்ட ஒரு மஹரிசியானவா அவருடைய சூனதிருத்தியினால் இவனுடைய கேவலமும் பக அவன்நையை பறித்து, அவனான கைக்கட்டுவால் கட்டுக்கடையெல்லாம் புரித்து, முடிச்சுக் கொடுக்கெல்லாம் அளித்து விட்டும் அவன் பற்றிமுக்கப்படாமல் தானே தான்கட்ட கொக்கியையே கேட்டுக்கொண்டு திருக்க, பெரியவன் மிகவும் இரக்கங்கொண்டு, “ஐயோ இவனுடைய கேவலமும்பகம், பிராகிருதம், வைகிருதம் என்ற இரண்டு விதமுயின்றி மூடாக்காரத்தினால் சித்தித்ததென்றவாய்ந்து, இதுவும் மனமடக்க ஒரு விதிகென்று கண்டவன்; இதில் உலகத்தின்று கொண்டு, அவனுக்கு முன் நின்று, “சேவகியமற்ற இடமுயி”

தான். என்னையேன் இப்படி அலட்டி உபத்திரவம் செய்கிறாய்? என்று கன்னத்தில் பவீர் என்று ஒரு அதை கொடுக்க, அந்த மூடலித்வான் கன்னத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு “நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்! இல்லாவிட்டால் உன்னை விடமாட்டே” என்று முன்போல் வழியை மறைத்துக்கொண்டு நின்றான்.

“நீ உண்மையறிய என்ன செய்தாய்?” என்று மிஸ்திரிபாடு “ஐடாமுனி” அதட்டிக்கேட்க, அதற்கு அவன், “இந்தமரம் நான் வைத்துப் பயிராக்கினதுதான். வித்திலிருந்தே யிது உண்டாயிற்று” — என்று சொல்லி முடிக்குமுன்,

“நல்லது! இந்த மரத்தின் வித்தொன்று கொண்டு!” என்று “ஐடாமுனி” பின்னும் அதட்டிக்கொல்ல, அந்த மூடலிந்வான் சூத்திரப்பனுமை போல் தன்மடியிலிருந்து பையிலிருந்து ஒரு வித்தை பெடுத்துக்கொடுத்தான்.

அதை யவர் உற்றுப்பார்ப்பவர்போல், வாயில் போட்டு விழுங்கி ஜடாக்கிரியினால் தலுதித்துவிட்டு, மறுபடியும் அதை வாயால் தானே வெளியேற்றி அவன் கையில் கொடுத்து, “இந்தவித்தை முன்போல் முனைக்கவை பார்ப்போம்!” என்றார்.

“இதோ பார்!” என்று முனைக்கவைத்தான். அது முனைக்க எத்தனை நாள் செல்லுமோ அதைப்போல், இருமடங்கு மும்மடங்கு காலம் பொறுத்துப்பார்த்தான். வித்து முளைக்கவேயில்லை!

“ஓஹோ! காரியம் செட்டுப்போய்விட்டதை!” பென்று “ஐடாமுனி” காலில்விழுந்து இந்த வித்து என் முனைக்கவில்லையென்று வெகு கிரபமாகக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக்கேட்டான்.

அதற்கு அவன் பார்வையால் “ஐடாமுனி” வாசத்தோன்றி நின்ற மஹரிஷிபாவவர், “இன்

னொருவித்து இருந்தால் எடு!” என்று அதட்டிக்கொண்டார்.

அதையும் முன்போல் வாயில் போட்டுக் கொண்டு தன் அமிர்தவருஷத்தால் அதை நனைத்து இந்த வித்தை முளைக்கவை பார்க்கலாமென்று கொடுத்தார்.

அதையும் முன்போலவே செய்ய அது முன்றேழுமுகால் நாழிகைக்குள் முளைத்துக் கிளைத்துச் சிறுதுளிரிவிட்டு நின்றது. மூடலித்வான் அதிசயித்து, “இந்த வித்து முளைப்பதற்கும் முளைக்காததற்கும் காரணம் நீர்தான். உம்மையறிந்துகொண்டால் இரகஸியம் தெரிந்து விடும்! நீர்தான் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்” என்று காலில் விழுந்து அவர்களை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். இதுதான் சமயமென்று அந்த மஹரிஷியானவர், அந்த மூடன் தன்னை ஐடாமுனியாகவே அறிந்து காலில் விழுந்தாளுதலால் அப்படியே அவனுக்கு அனுக்ரகம் செய்யக் கிருபைசூர்ந்து, குப்புறவிழுந்து காலிப் பிடித்துக்கொண்டு விடமாட்டேன் என்று ஹடம் செய்தவன் முதுகில் ‘படார்’ என்று பிசாசு அறைந்தாற்போல் ஒரு அறைகொடுத்து அவன் மூர்ச்சித்துப்போக, அந்த அவசரத்தில் “ஐம் பிஜம் ஹீம் ஸத்திஃ, ஸ்ரீம் கைகம்; ஸ்ரீநையநமஃ ஓம் இதிகாரணம்” என்று அவன் வலது காதில் மந்திரோபதேசம் செய்து உடனே தாரகோபதேசமுஞ் செய்துபோக, அவன் மூர்ச்சைதெளிந்து, பிஜம், சத்திகைகம் சகிதமானமந்திரத்தை ஜபமாகவுள்ளத்தில் திபானம்செய்து, அவனது ஏகாக்ஷரத்தின் அதியற்புதமான மந்திரித்தியாலன சக்தியால் வெகுசுக்கிரத்தில் அவனுக்கு மந்திரியோகம் சித்திக்க, மந்திரசித்தி பெற்ற அவன், “ஸ்ரீநைய நமஃ” என்னும் அஜபாமந்திர அவ்யக்தகாயத்ரியுபாசனையினால், ஸ்ரீகுரு தரிசனம் பெற்றவனாகி, “ஓம் இதிகாரணம்” என்ற மஹாவாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தமுணர்ந்து, அதன் கனிபார்த்தத்தை குரு

முக்கமாகவே விசாரித்தவனாகக் கடைசியில், “ஸ்ரீகுருஸ்ரீவகாரணபூதசக்தி” என்னும் ப்ருதி வாக்கியத்தின் லட்சியம் சித்தித்து அந்த ஸ்ரீகுருவின் “சின்முத்தார்த்த லக்ஷியமே” “ஓம்” என்று ஐயத்திரிபதவுணர்ந்து, தான் ஹடாக்காரத்தினால் காரணபூதனை விசாரித்துப் பூரணகாரணனுபடியால், தான் கைவல்யசித்திபெற்ற மார்க்கத்திற்கு “ஹடயோகம்” எனப் பேர்பெற்று உலகில் அது பிரசித்தியடையவேண்டுமென்று “ஆதிருவான தக்ஷிணமூர்த்தியைப் பிரார்த்திக்க” கல்லால நீழலிலமர்ந்துள்ள சுருணை முகிலாம் அந்தப் பகவானும் “அப்படியே ஆகுக” வென்று ஆசிர்வதித்து “ஹடயோகத்தை” அந்தத் தம்பானை சந்தித்துக்கே சாங்கோபாங்கமாக உபதேசித்தருளினாரென்பது நைமிசாரண்யத்தில், நடந்ததோர் பூர்வோத்தரமான விருந்தார்த்தத்தின் கதை.

அதிலிருந்து, தாவரநூலிலிருந்து ஹடயோகமுண்டாயிற்றென்றும்; ஹடயோகத்திலிருந்தே தாவரநூலுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லி மயங்கிப்பிறரையும் மயக்குதச்செய்வோர் பலர் உளர். அப்படிப்பட்ட மயக்கங்களிலொன்று “இயற்கை அறிவு” என்பதின் வாச்சியார்த்தம் அதன் லக்ஷியார்த்தத்தை யுணர்ந்தால் வாச்சியார்த்தத்தின் மயக்கம் தானே மயங்கும்: அப்படியெனில், “மயக்கறும்” என்று கொள்க.

“மனமாயைமாயையிம் மாயையங்கம்
மனமாயைதான்மாயுமற்றென் அழில்லை,”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். இச்சிறுநூலியற்றிய ஸப்-அவ்ரிஸ்டெண்ட் ஸ்கூல்-இன்ஸ்பெக்டர் அவர்கள் உபாத்தியாயர்களுக்குப்போதனையாகச் சொல்லியிருக்கும் முன்னுரையில், “மலையாள அறிந்தால் தான் கற்களவுத்திறமை யுடன் போதிக்கக்கூடும்” என்ற உண்மையான கருத்தை உபதேசுமாகக்கொண்டு, கடுகளவான “தாவரநூலும் தோட்டவேலையும்” என்னும் “பிரகிருதநூலின்போதகமான” இச்சிறுநூலின்

கருளவு “இயற்கை அறிவை”க் கொண்டு மலையாளவான மூலகாரணத்தை ஆராய்ந்து னார்ந்து “ஓம் இதீயேகாக்ஷரம் பிரஹ்மஃ ஓம் இதீயேகாக்ஷரம் பரம்” என்னும் மஹிமேருவான பரஞானத்தைப் பற்றும் வதிகாட்டினோம்.

இச்சிறுநூலின் போதனைபை உள்ளபடியாய்ந்துணர்ந்து அதன் தத்துவவத்திற்குந்து “தத்துவமெங்குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி, தத்துவத்தில் தத்துவனக்காணும் வகையிய விரும்பு முபாத்தியாயர்கள் 1893-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்து விவேகசிந்தாமணி சந்திகையில், * “பிரகிருதவினுண்மையில் பரமனைக்கான லாம்” என்னும் விஷயத்தையும், இயற்கையின் அறிவைக்கொண்டு குமுத்தங்களின் இயற்கையிவ் ஹித்தியாகப்பார்க்க ரகிகமான கிண்டர்கார்டன் கதை சொல்லும் விதம் சுற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், மேற்கொள்ள விஷயத்தோடு, விவேகசிந்தாமணியின் முதல் வருஷங்களில், இச்சிறு நூலின் முகவுரை ஆசிரியரான ம-ரா-ஸ்ரீ, ஜெ. தர்மரெங்கராஜா அவர்களால் எழுதப்பெற்ற ‘தண்ணீர் சொல்லியதன்வரலாறு’ என்பதையும் மாநிரிக்குப் படித்துப்பார்ப்பது உசிதமாயும் நல்லறிவுபெறுவதற்கு உத்தமசாதனமாகவுயிரிக்குமென்பதைச் சுட்டிக்காட்டலானோம்.

ஓ 0 ந த் ல த்.

“ See Vol 12, No. 5 of the Vivekachintamani. “Through Nature to God”—A Kindergarten Sermon on Nature Study. And also: The Autobiography of Water by J. Dharmaranga Raju in the December No: of the Vivekachintamani for 1892, (Vol. I, No. 8.)

An Appeal to Agriculturists - II.

வியபகாபிகளுக்கோர் அறிக்கை - II

(முன் தொடர்ச்சி.)

—*—

குடித்தனமே துரைத்தனம்.

ஒருகாலத்தில் ஒரு சபை கூடியிருந்தது. அச்சபையில் அரசன் ஒரு உன்னதமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க அவனைக்கூற்றி ஒரு வக்கீல், ஒரு வர்த்தகன், ஒரு வைத்தியன் இவர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அரசன் “நான் உங்கள் எல்லோரையும் ஆர்வமுடன் என்னுன். நன்மேலுள்ள இரத்தினபரணங்கள் இவ்விதம் பட்டு உடைகளில் சரிகைவரிசைகள் புகாசிக்க எழுந்து நின்றுகொண்டு! பிறகு வக்கீல் எழுந்து தனது காலுடைச்சட்டையை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு நான் கச்சேரியிலேவராதம்செய்து உங்களுடைய வியாச்சியங்களை முடித்துக் கொடுக்கிறேன்” என்றான். வர்த்தகன் தனது குணவயிற்றைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கான் உங்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய பதார்த்தங்களை வைத்து வியாபாரம் செய்கிறேன் என்று. வைத்தியன் தான் கைபார்க்கவைத்திருந்த பட்டுக் கைக்குட்டையை உதறிக்கொண்டு நான் உங்களுக்கெல்லாம் வைத்தியம் பார்த்து வியாதிகளை சொல்லும் பண்ணுகிறேன் என்றான். கடைசியாய் ஒரு சூறையிற் தாங்கிருத்தவியமே தெரியாமல் தோஷமெல்லும்படியாய் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு குடியானவன் எழுந்த நினைவரத்துடன் நான் உங்களுக்கெல்லாம் உணவளித்துப் பட்டினியினால் சாகாமல் கார்க்கிறேன் என்றான். மேற்கொண்ட பேர்களில் எவர்கள் இல்லாமல் போனாலும் மனிதன் கஷ்டத்துடனாவது துலிந்த தோஷமுண்டு. குடியானவர்களில்லாமல் ஒரு வருஷம் மாகுள் வீராயமப்போனல் எல்லோரும் பட்டினியினால் மடிப்பேனென்று வருமல்லவா? ஆதலால் “குடித்தனமே துரைத்தனம்” என்பதற் கிணங்க பயிர்செய்து ஸ்ரீஸ்போர்க்கந்தாம் கவியென்பது தக்கவது அபிப்பிராயம்.

பட்டினவாச லட்சணம்.

நாம் ஆழ்த்துவோதித்துப் பார்த்தின், ஒரு குடியானவனுக்கிருக்கிற சுகம் ஒரு உத்தியோகஸ்தனுக்கு விடவென்பது கன்கு விளங்கும். மத்தியோகஸ்தனுக்கு ஏமாசமான பணம் வருகிறது. லேண்டிய கொள்கையுடனாகத் தேமக் கொள்ளலா மென்பது

வாஸ்தவமே ஆனால் இப்பற்கையாய் அனுபவிக்கும் சுகம் அவனுக்கில்லை. ஏனெனின் அவன் பட்டினவர்களில் வசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நாலு பக்கங்களிலும் சாக்கடைக் குப்பியின் வாசனையும், கக்கசுகளினின்றொழும் நாசிகளோக்கேடுத்து வாந்தியை உண்டாக்கும் வாசனையும், கிராமங்களிலேயும் தோட்டங்களின் மத்தியிலேயும் வசிக்கும் குடியானவர்களுக்குப் பட்டினம்சேர்த்தால், இவ்வுடையுலிட்டு எப்பொழுது அகலுவோமென்ற எண்ணத்தை உண்டாக்குகிறது. ஏனெனின் நாலுபக்கங்களிலுமுள்ள செடிமரங்களால் கரியமலவாயு உட்கொள்ளப்பட்டு பிராணவாயுவுடன் கூடிய காற்றை உட்கொண்டும், தினம் தினம் அடிவளையிலே இறைக்கப்பட்டுத்தால் மிகக் கூத்தமாயும் கரும்புபோன்றதுமுள்ள நீரை உட்கொள்வதாலும், ஆரோக்கியமாய் இருந்துள்ள தேஹத்துடன் கூடினவர்களுக்கு, ஜனநெருக்கத்தாலும், வெகுநாளாய்த் தேக்கிவைக்கப்பட்ட ஐலத்தின் உபயோகத்திலுள்ள, சாக்கடை, கக்கசு முதலிய இடங்களினின்றும் கிளம்பும் நாற்றத்தினாலும், கொசுக்கூடங்களின் கடியினாலும், வீதியில் சென்றால் அமைதியாய்க் காலம்சுழித்தவர்களது செவிகள், இங்குமங்கும் ஒடிமவண்டுகள் ஜனங்களுடைய சத்தங்களால் அடைத்துப்போய், வீதியினின்றொழும் புழுதியினால் சுவாசம்விடமாட்டாமல் திக்குமக்காமெப்படி நேர்வதும் அவர்களை அவ்வுரைவெறுக்கச் செய்வது ஆச்சரியமோ?

நாட்டுப்புறவாசச் சிறப்பு.

வெயிலிற் சென்றவர்களுக்குத்தான் கியலின் அருமை தெரியும் என்பதற்கிணங்க, பட்டினவர்களில் பணங்களின் செலவிலால் என்னதான் கொடுக்கியவர்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிலும், தட்டுக்கெட்டு ஒரு தரம் தோட்டங்களுக்குப்போய் அதன் மத்தியில் பக்களாப்போன்ற கட்டிடத்தில் காலாபக்கங்களிலும் பயிர்களும், செடிகளும் பச்சைப்பச்சைப்பூகாண பட்டினவர்களினுள்ள மாதிகளைப்போல் கண்டலையகையெல்லாம் திண்ணமல் பசும்புத்தோ மாத் திரம் தின்றிருக்கும் பச்சைகளின் பாலின் குகியை அதுபவித்தவர்களைத் தேற்றுகிறோக்கெய்திற்று அப்பேரப்பட்ட இடம் எவ்வளவு சிலாக்கியமானதென்று சுகாதார விளக்கத்தின் உணர்விலால் கண்கறிந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், அக்குடியானவனுது நிலைமையைப் பற்றிப் பொருமைபடைத்ததுண்டு.

ஏகுமுதுன்பான் இறகுபிடித்துழல்வான்.

நம் வாலிபர்களில் பெரும்பாலார் தங்களுக்கு இயற்கையிலேயே சிலங்கன் யதேஷ்டமாயிருந்து போற்றொன்னபடி கூடாமய்க் காலம்சுழிக்க சந்தர்ப்ப மிருக்கிலும், தம்சிலங்களை அறிவில்லாத துட்களினிடம் கிடைத்தது போதுமென்று குத்தகைக்கோ அல்லது சாதபடிக்கோ விட்டுவிட்டு, பட்டினங்க ளில் ஏதாவிலும் ஒருக்கச்சேரியில் பதினாந்து ரூபாய் குமாஸ்தாவாக வேலைக்கேற்றி, தனது உள்பொருள் சம்பந்தத்தை அல்லிடம் வேண்டிப் சென்கரியங்களைச் செய்துகொள்ளவும் இயலாமல் காலம் கழிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். கிராமங்களில், இப்படிவா லிபர்கள் வெளிதேசங்களில் உத்தியோகமாய்ப் போ வதால் வீடுகள் குடியின்றிப்பாழடைத்துபோயிருப்ப தும், அநேக கிராமங்கள் கரிசனநிலை அடைந்திருப் பதும் கிராமமெடுத்த விசாரிப்போர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

மேற் கூறியதினால் நம்வாலிபர்கள் படிப்பில்லா மல் மிருகங்கன்மாதிரி யிருந்து சிலங்கனைக்கட்டிச் கொண்டிருவென்றமென்பது நம்மோர்க்கன்று. அவ ர்களை நன்குபடித்து, விவசாயசாஸ்திரங்களைக் கற்று ணர்ந்து, கச்சேரியில் 15 ரூபாய் உம்பளத்தைப்பெற் றுக்கொண்டு கஷ்டப்படாமல், இச்சம்பளத்தைவிட ஆகேகமட்டுவருமானத்தை தம் சிலங்களைச் செழிப் ப்பாக்கி விவசாயம் செய்து அடையவதுடன் தங்கள் தேற்றிறோக்கியத்தை அடையலாமென்பதே நம் கருத்து.

விருத்திக்கு வழி.

தவிர நம்வாலிபர்களும், குடித்தனைக்காரர்களும் விருத்திக்குவர இன்றொரு வழியுமுண்டு. அசாவது பால் தயிர் செய் விவாபாரம். ஏனெனில், மற்றவர் களைவிடவிவசாயிகளுக்குத் திறமைமிகுணைவைத்துக் காப்பாற்ற அதிகமான சொகரியங்கன் உண்டு. முதல் முதல் சிலங்களினின்று மானெழுத்துத்தெளி அடைவதால் அச்செவலின் குறையு, இரண்டா வது மானெய்யே சிலத்தின் ஒருபாகத்தில் கிளிப் புல் என்னும் புல்லைப் பயிர்செய்வதனால் மானெழுத் து பசும்புல் ஆகாமுகிடைப்பது. தோட்டத்தில் சுத் திலும் அகத்திச்செடி பயிர்செய்து அத்தையை மை பட்டின் உணவாக உபயோகித்தல்முதலான சென கரியங்கன் மற்றவர்களுக்கியலா.

நல்ல தயிர் செய் இன்னிடம் கிடைக்கும் என்றுசின்னையம் ஏற்படின் அவைகளுக்குக் கிராக்கி வருகல் கஷ்டமேயில்லை யென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. தவிர இப்பொழுது ரயில்வே கம்பெனியாரால் மாதாந்தர டிக்கெட்டு ஏஜனாயமார்க் கொடுக்கப்படுவதால், விவாமங்களினின்று தினம் தினம் பட்டினங்களுக்கு தயிர், பால், நெய், தண்ணீர் வது மிக்ககலாம். பட்டினங்களில் உத்தியோகநு தர்கன் நல்ல சுத்தமான பால்முதலியன கிடைக்கா மல் கஷ்டப்படுவதால் அப்பேர்ப்பட்ட சில வீடுகளை வாடிக்கையாய் தார்த்திக்கொண்டு வியாபாரம் செய் யின் நல்லவாபத்தை அடையலாகும்பலவா.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் உள்ள தோங்கனில் அ டோக்ர டேயரிபாரம் என்ற மேற்கூறிய தொழில் அனுசரித்து தனிகர்களாயிருக்கிறார்கள். நம்பேசுத் திலும் இய்வாறு செய்து விருத்திக்குவரநேரகழிபரி ருத்தும் அதை அனுபவத்தில் கொண்டுவிருப்பவர் மிக்க செல்பமே.

கால்நடைச் செல்வம்.

வேறு காலங்களுக்கு முன் இந்தியாவிலேயே, எவ னுக்கு மாடுகள் அதிகமாகவிருந்தனவோ அவனையே தனிகனென்று சொல்வர். பணம் காப்பதைக்குறிக்கும் இங்கிலிஷ்வார்த்தை மாடு என்பதைக்குறிக்கும் வர் த்தையினின்று வந்திருப்பதும் அதையேருநித்திறுது. தவிர ஸ்காட்லாண்டு தேசத்தில் ஒரு கணவானது செல்வமென்றால் கூடி அவரது பெருந்த ஆடு மாடு களின் மக்கையென்றும், அம்மக்கையை, இராச்சரால் களில் கார்க்க அவர் வளர்த்துவரும் நாய்கள் எவ்வ ளவோ ஆபிரக்கணக்காயிருப்பதாயும் அக்காலகடை களோசுமரகலிக் ஏற்பட்டிருக்கும் செல்வம் சிப்பத்திக ளும் அபாரமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

சிலங்களைச் செறிக்கச்செய்ய மாடு ஆடுகளின் ஒரு மிக்க சிலாக்கியமானபடியினாலும், சிலங்களை உழுது பயிர் செய்யவும் இலாபமெக்கவும் எதுதான் வேண்டியிருப்பதாறும் விவசாயிகளின் தெரிவம் அவர்களது சிலங்கனன்றியில் கால்நடைகளு மென்றும், சிலங்களை வளமாக்கி, விவசாய காலத்திந்தை அனுசரித்துப் பயிர் செய்து தக்க மருகுவ அடைவ துடன், கால்நடைகளின் சமரக்கையின் குணபவ ளும், அவைகளுக்கு கோமாரிமுதலான நோய்கள் வரின் அஞ்சோய்களை அகற்றவும் தெரிந்துவியாதிக ளால் அத்தீராய்கள் மக்கையில் செல்வமென்றும்

சேய்க்கண்ட கால்களை அப்புறப்படுத்திச் சிவிகைச் செய்வேண்டுமென்பதும் விவசாயிகள் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயம். நம்வாழ்விகளில் நில முன்சுவர்களில் பெரும்பாலார் சர்க்கரால் சீயமித் தள்ளா விவசாயகலாசாலையிலும் மாட்டுவைத்திய கலாசாலையிலும் சேர்க்கு விஷயங்களை அனுப்பபூர்வமாகக் கண்டறிந்து, நம்வாழ்வு அனுபவத்தை, நம்வாழ்விட நிலம், சாங்கடை இவைகளிடம் உபயோகப்படுத்தவாறுடன் அறிவில்லாத குடியானவர்களுக்கும், அரைசுந்திரிவிப்பதால் நம்நேரத்திற்கு உண்டாகத் தக்க சன்மை இவ்வாறுவென்று சொல்லமுடியாதல்லவா.

யத்திரங்களுல் விவசாய விருத்தி.

மேராமக்களிலுள்ள குடியானவர்களில் பெரும்பாலார், தாங்கள் பரம்பரையாய்ச் செய்து வந்த மாநிலிய இப்பொழுதும் சாகுபடி செய்து வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். அக்கே விதமான விவசாய இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதும், அவைகளை உபயோகிப்பதால், செலப்பகாலத்தில் சாஸ்திரியான வேலை கூடுவாயும் லாபமாயும் முடியும் விஷயமும் அவர்களுக்குத் தெரியாததால் அல்லவோ அவர்கள் அங்ஙனம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. மேற்பெரிய குடியானவர்கள் சாகுபடியென்பதும் நிலத்தின் சொந்தக்காரர்கள் தாம் கண்குபடித்திருக்கிறோம், என்று சொல்லிப் போற்றிப் புகழ்ந்து உபயோகித்திருப்பவர்களுக்குப் படித்தும், அவர்கள் படித்தும் படிக்காமலிருப்பவர்களுக்குச் சமானமென்பது யாம் சொல்லுவதில் வேண்டுமோ!

அவர்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு பெரிய குடித்தனக்காரர், நாம் கிண்கணியில் வெகு நாளைச் சிவிகைட்டி ஜலம் இறைத்துப் பயிர்ந்து வந்தார். அவர் தனிசரணபடி யார். எவ்வே சொல்லக்கூடாது ஒரு தண்ணி இறைத்து வந்தார். தன்நேரத்தில்தான் வைத்து சென்ற பின்னர் மூன்று வருஷமாக சாகுபடி செய்து கண்ட லாபம். மாவைத்துப் பயிர்செய்ததைக்காட்டி யும் இத்தாய்விருந்திருந்த தண்ணி இறைத்துச் சாகுபடி செய்து மிகச்சுலபமான தேண்டே.

“புதியன புதுதலில்” உதாரணம் பெரிது.

அவ்வாறில் சாகுபடிக்கு புதிய ஏற்பாடு எப்படியும் கிடைக்கக்கூடாது அது உபயோகமாகாது. அங்ஙனம் உபயோகம் கண்டுகொண்டவர்கள் மத்தேயர் தம்

மைக்கேலியென்று பேசினும், விடாமுயற்சியுடன் அதை அனுசரித்துவந்தால், அதனால் இருக்கும் லாபம் இன்னொருவனுக்குத் தெரியாமல் போகாது. அவனும் தான், மற்றவனை அனுசரிக்கக் கொஞ்ச நாளை அநேகர் அப்படியே ஏற்பாட்டை அனுசரிப்பதால் அதுவும் பழய ஏற்பாடாக மாறாமென்பது தெரியாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. இதுபோல் சாஸ்திரப்பயிற்சியில் தேவியை சிலர் விடாமுயற்சியுடன் மற்றவர்கள் கையோசொல்லிப்போட்டுமென்று இருந்து தாங்கள் நன்றறிந்ததை அனுபவத்திற்குக்கொண்டு வருவதால் காளாவட்டத்தில் எல்லோரும் அவரை அனுசரிப்பார்களென்பது தின்னும்.

எம். என். கணேசய்யர்.

Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.

—*—*—*—

சீதா, அல்லது இஸ்லாதுவாழ்க்கை.

அதிதாரம் 30,

மேராமக்களியார் தங்கம் இறந்தபிறகு, அவர்களுக்குத் குடித்தனக் கிறித்தவியால் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளிடமிருந்து இரங்கித் தான் முல்யோசித்தபடி தம்மத்துக்கும் கூட வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் அவருக்கே தானமாகக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனால் அந்த சொத்துகையும் கிடைத்துவைத்துக் கொள்ள ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுக்கு அறிவித்தபின்னாலும், தங்கம் இறந்த விஷயம் தற்கொல்லாததால், போலீசார் கள் இதை அதிகப்படுத்தி ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள்தான் அவருடைய மாணத்திற்குக் காணமென்று ரிபோர்டு செய்தார்கள்! அதன்மீது ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுக்குவாண்கு பிறந்து விட்டது. ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளின் உடனே வக்கீலவைத்து டிராபீன்செரிஸ் விடுதலை செய்யப்பட்டார். கேஸ் பலமாகுடந்தது. ஆனால் தக்கத்தின் கடிதத்தை ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரிகள்கொண்டுபோய்க் காட்டியதாலும் சாக்ஸிசென்ஸ் எம் அந்தக்கடிதம் தக்கத்தின் அறையில் அவர் பிறத்தாய்வினேயே எடுக்கப்பட்டால் வேண்டும் ருசெய்ததாலும் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் சிலம் 4000 ரூ. வரையில் கூடுவிட்டது. ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரிகள்கள் விஷவாக்கி கொண்டு சுமையிருக்காமென்று ஸ்ரீமத்தவந்த சந்திரன் இதை நம்மியோஜனமாகாது இது போத

மல் ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகளுடைய சொத்தை அழி
க்க வேறு ஒரு சமர்த்திரமும் சேர்த்தது, சீதாராமன்
பெண்சாதிக்குக் கோதிரர்கள் இல்லையென்றும் நாராய
ணசாஸ்திரிகள் அனைக்கண்டு தான் அந்த இடத்
தில் கலியாணம் செய்தாரென்றும் நாம் முன்னமே
யே சொல்லியிருக்கிறோம். அந்தப்பெண் பணக்கார
இடத்திலிருந்து வந்தும் வெங்கலக்ஷுயி யம்மாளு
குடிவன் லட்சுமியாகவியிருக்கவிலை. வெங்கலக்ஷுயியம்
மாள் தங்கத்தை நன்றும் நாம்வைத்திருந்ததற்கு என்
னபலனைக் கண்டோமென்று எண்ணி, சீதாராமன்
பெண்சாதி சுப்பலக்ஷுயியை வெகு கொடுமையாய்
நடத்திவந்தான். அந்தப் பெண்ணும் மிகவும் சாது;
லீட்டுக்காரியம் சரிவரப்பார்க்கவும் தெரியாது. சாது
ர்யமாய்ப் பேசவும் தெரியாது. தங்கம் தன் சாமர்த்
தியத்தால் ஸ்ரீனிவாசசாஸ்திரிகளையெனக்கி அவர் தான்
சொன்னபடி கேட்கும்படி வைத்திருந்தான். ஆனால்
அந்த சாமர்த்தியம் சுப்பலக்ஷுயிக்கு இல்லை. தன்புரு
ஷனைத் தன்வசப்படுத்த முடியாததால், சீதாராம
சாஸ்திரி வெங்கலக்ஷுயியைமான் பக்ஷம் சேர்த்து
கொண்டார். வெங்கலக்ஷுயியம்மாள் இந்தப் பெண்
னுக்குச் சோறுகூட சரியாகப் போடுகிறதில்லை.
ஆனால், சீதாராம சாஸ்திரியிடம் தோஷமெல்லாம்
அந்தப்பெண்ணிடே போட்டு, கோள்சொல்லி விடு
வான். சீதாராமசாஸ்திரி அனைக்கேட்டுக்கொண்டு
அப்பெண்ணை மொத்து மெத்தென்று அடிப்பார்.
பாலம் அந்தப்பெண் என்னசெய்யும்! அழுதுக்கொண்
டே யிருப்பாளேயல்லாது தன் மாயியார்மீது பிசு
கென்று சொல்லமாட்டான். இப்படி சீதாமாசாஸ்த்
ிரி இடங்கொடுக்க வெங்கலக்ஷுயி யம்மாளுக்குத்
தையியம் அதிகமாய்விட்டது. கொஞ்சநாளில் தானும்
சுப்பலக்ஷுயியை அடிக்க ஆரம்பித்தான். பிறகு, கொ
ஞ்சநாளாகச்செல்லாம் சுப்பலக்ஷுயி புறநுதுடன் படுத்
துக்கொன்றிருந்து கூட அவளுக்குப் பொறுக்கவிலலை;
எங்கச்சீதாராமன் குஞ்சலமாட்டமா இருக்கஅவனுக்கு
இந்த நாசக்காலியை எங்கேதான் வைத்திருந்ததோ
என்பான். ஏதாவது தோஷத்தை அவன்மீது ஏற்படு
த்திசீதாராமனிடம் அவன் போகாமலிருக்குப்பொரு
ட்டுவொல்லபடியில்படுத்துக்கொண்டு சுப்பலக்ஷுயியை
வெளியில் படுத்துக்கொள்ளச் சொல்வான். இப்
படி இருவருக்கும் வெறுப்பை உண்டாக்கி வைத்து
வெங்கலக்ஷுயியம்மாள் சீதாராமனுக்கு ஓர் தேவடி
யானைத் தீர்மானம் செய்துகொடுத்தான். பின்னை தெரிய
யாத்நமமாக அப்படி நடத்துகொண்ட போதிலும்

தாய் அடினுக்குப் புத்திசொல்லி சீர்திருத்தவேண்டியிருக்க, தானே தேவடியான் வைத்துக் கொடுக்கும்
தாயின் எண்ணம் எவ்வளவு! கெட்ட எண்ணமா
யிருக்கவேண்டும். சீதாராம சாஸ்திரிக்குத் தேவடியா
ளுடைய சிநேகம் அதிகமாக சுப்பலக்ஷுயியை முற்றி
லும் மறத்துவிட்டான். சுப்பலக்ஷுயிக்கு சீதாராம
சாஸ்திரியை ஒருநாளாவது தனியாய்க்கண்டு தன்
சங்கதிகளை சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்
ணம், ஆனால் வெங்கலக்ஷுயி அம்மாள் அதற்கு
இடம் தருக்கவிலலை. ஒருநாள் பாதிசாத்திரியில் சுப்ப
லக்ஷுயிவிழித்துக்கொண்டுபார்க்க சீதாராம சாஸ்திரி
கள் அறைதிறந்து கிடத்தது. வெங்கலக்ஷுயி அம்மா
ளும் அயர்ந்து தூங்கினாள். சுப்பலக்ஷுயி இதுதான்
சமயமென்று கண்டு மெல்ல எழுந்திருந்து உன்னே
போவதற்காக வெங்கலக்ஷுயி அம்மாளைத் தாண்டி
னாள். இவளுடைய தூரறிவுடம் வாசப்படி தடுக்கி
வெங்கலக்ஷுயி அம்மாள்மீது விழுந்து விட்டான்.
வெங்கலக்ஷுயி அம்மாள் உடனே விழித்துக்கொண்டு
சீதாராமசாஸ்திரிகளை எழுப்பி அடே சீதாராமா உன்
பெண்சாதி பண்ணினகாரியத்தைப் பாரடா. என்
னைக்கொல்லவழி தேடிவிட்டான் என்றான். சீதாராம
சாஸ்திரிகள் உடனே அவளை அடி அடி யென்று
அடித்தார், பிறகு வெங்கலக்ஷுயி அம்மாள் வம்பர்
மாகஜனங்கள் சபையெல்லாம் போய் தன் நாட்டுப்
பெண் தன்னைக் கொல்ல்களைத்ததாகச் சொன்னாள்.
அவர்கள் சீதானே உன் நாட்டுப்பெண்ணுக்கும் பிள்
னைக்கும்ஆகவிடாமல்அடித்துபின்னைக்கு தேவடியான்
வைத்துக்கொடுத்தாய் என்றார்கள். வெங்கலக்ஷுயி
அம்மாள் அந்தவாழ் அப்படி சொன்னாள் என்று
சொல்லி அன்று முதல்நாள் ருத்திரி நடந்த சங்கதி
களைச் சொன்னாள் அவர்கள் அவளுக்கு ஏதாவது
பைத்தியம் பிடித்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால்
இப்படி இருக்கமாட்டான் என்றார்கள். உடனே
வெங்கலக்ஷுயி அம்மாள் தன் நாட்டுப் பெண்ணுக்கு
பைத்தியமென்று ஊரில் எல்லாம் சொல்லிகொண்டு
பின்னையினிடமும் இப்படியே சொன்னாள். சீதாராம
சாஸ்திரி அதற்காகத்தகுந்த வைத்தியனைப் பார்த்து
கூப்பிட்டார். அவன் சீதாராமசாஸ்திரிகள் பணத்தை
ஏறாளமாகப்பறித்துக்கொண்டு பிறகு அது பைத்திய
மில்லை யென்றும் பிராக என்றும் சொன்னான். பிறகு
சீதாராமசாஸ்திரி ஓர் மாந்திரிகனை வடிவழைத்தான்.
மாந்திரிகள் வந்துபார்த்து அந்தக்கு வேண்டிய பூவரு
கெல்லாம் செய்து அந்தப் பெண்ணை அருகியிராக

கள் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன வென்று சொன்னான். சுப்புலட்சுமிக்கு இந்தக்கூத்தை யெல்லாம் பார்த்த வேடிக்கை ஒருபக்கமும் வருத்தம் ஒருபக்கமுமாய் இருந்தது. கடைசியில் தன் புருஷன் மாந்திரீசன் கப்பலட்சுமியின் ஊரார் எல்லாரும் இருக்கும் போது சுப்புலட்சுமி மாந்திரீசனைப்பார்த்து அடேவைத்தியைக்கொண்டு போடா எனக்கு பிசாசு ஒன்றும் இல்லை என்னே பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் பிசாசு வெங்கலட்சுமி அம்மானைத் தவிர வேறே ஒன்றும் இல்லை என்றான் பிறகு வெங்கலட்சுமியம்மாள் கப்பலட்சுமியின் தாயாரை வரும்படி எழுதச் சொன்னான். இதை எல்லாம் தெரிந்துகொண்ட சுப்புலட்சுமியின் தாயார் ஒருகடவைவந்து சீதாராமசாஸ்திரிக்குத் தன்னுள் கூடியவனையில் தனியாகப் போகுமாறு உபதேசித்தாள். சீதாராம சாஸ்திரியைத் தன்விட்டிலேயே இருக்கும்படிக்கும் கேட்டுக் கொண்டான். சீதாராம சாஸ்திரிகள் ஒன்றுக்கும் சம்மதிக்கவில்லை. பிறகு அவர் தலைச்சுனியன் என்று சொல்லிவிட்டு விட்டு வெங்கலட்சுமி அம்மான் அடித்தால் கூடத்திருப்பி அடிக்கும்படி தன் பெண்ணுக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். சுப்புலட்சுமியை அவள் புருஷன் இவ்வளவுகொடுமையாய் உடத்தியும் அவன்மீது வெகுப் பரிமாயிருந்தான். அவ்வளவு நல்லமாதிரியானபெண்ணைக்கொடுமையானவெங்கலட்சுமியம்மாள் சீதாராமசாஸ்திரிகளும் இப்படி கொடுமையானவத்திருந்தார்கள். சுப்புலட்சுமி வரவர வெங்கலட்சுமியின் உபத்திரவம் பொறுக்கக் கூடாமல் கூடக் கூட பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தான். பிறகு கொஞ்சகாலிக்குக் கெல்லாம் மாயியார் அடித்த அடிக்கும் திருப்பி அடிக்க ஆரம்பித்தான். வெங்கலட்சுமி யம்மாள் பார்த்தாள்: இனிமாம் ஏதாவது அவன்மீது பெரியமோஷத்தைச் சொல்லி அவனுக்குத் தகுந்த சிணக்கி செயலிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அடிக்கடி தன் பிசாசையிடத்தில் கப்பலட்சுமி அவன் ஊரில் இருத்தவரும் ஒருமனிதனை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறதாகச் சொல்லியிருந்தான். சீதாராம சாஸ்திரிகள் அதைச் சப்பவில்லை நீ சொல்வது சிறுமென்று நான் நெயில் பார்த்தால் கம்புவேனென்றார். அதற்கு வெங்கலட்சுமியம்மாள் நல்லது அந்தமனிதன் வரும் சமயம் பார்த்து உனக்குச்சொல்லி அனுப்புகிறேன் பார் என்றான். இப்படி யிருந்த ஒருநாள் கப்பலட்சுமியின் தங்கைக்குத் தன் ஒருவன் வந்திருந்தான். அவன் கொள் அக்கே இருந்ததில் பேச்சுவார்த்தை

யில் தான் சிறுவயதில் அடிக்கடி புருஷவேஷம் போட்டுக்கொள்ளுகிற வந்தக்கமென்றும் தன்தகப்பனுக்குப் பிள்ளை இல்லாததால் தனக்கு அடிக்கடி அப்படியேஷம் போட்டு ஒருநாள் இரண்டொள்கூட அப்படியே இருக்கச் சொல்வாரென்றும் தான் டிராமாவில் நடப்பதுபோல் புருஷவேஷத்தில் புருஷன் போலவே ஈடித்து தன் தங்கைகளில் யாரையாவது பெண்காதிபோல் பாலித்து வைப்பதைத் தன் தகப்பனார் கண்டு வெகு சந்தோஷப் படுவாரென்றும் சொன்னான். இதைக்கேட்ட வெங்கலட்சுமியம்மாள் தனக்குள் சந்தோஷப்பட்டிக்கொண்டு அவளை வெகு நன்றாய் உபாசித்து கொஞ்சகாலம் இருந்த விட்டுப்போகச் சொன்னான். அவள் அப்படியே சம்மதிக்க வெங்கலட்சுமி அம்மான் உடனே ஹிஜார்கொளாய் எல்லாம் தயார்செய்து வைத்துக் கொண்டாள். சாயங்காலவேளையில் சுப்புலட்சுமி வாய்க்கால் கரைப் பக்கத்தில் இருக்கும்போது வெங்கலட்சுமி அம்மான் கொஞ்சகாலம் புருஷவேஷம் போட்டுக்கொண்டு கப்பலட்சுமி இடம் அவள் புருஷன்போல் ஈடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான் அவள் அப்படி சம்மதித்து வேஷம் போட்டுக் கொண்டு தன் தங்கையிடம்போனாள். வெங்கலட்சுமி அம்மான் இது தான் சயமென்று கண்டு தன் பிள்ளை சீதாராம சாஸ்திரியைக் கூப்பிட்டு நான் சொல்வது பெய்யென்றேயே அதோபார் அவர் இருவரும் கொஞ்சிக்குவாவதைப்பார் என்றான். சீதாராமசாஸ்திரி பார்த்த சமயத்தில் அவர்கள் இருவரும் தோளில்மீது கைபோட்டுக் கட்டிக்கொண்டு பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். சீதாராம சாஸ்திரிக்கு வேறே சாக்ஷி இல்லை என்னவேண்டும். அப்படியே துடிப்போய் அந்த மனிதனை வெட்டிவிடலாமா என்று யோசித்துப் பார்த்தார் பிறகு அவனைக்கொல்லுவதில் என்ன பியோறுதல் இவன் சம்மதித்ததால்வலுவோ அவன் வந்தான். இருக்கட்டும் இவனை சித்திரவதைசெய்யாமல் விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்தார். சீதாராம சாஸ்திரி அவனைக் கொல்லுகிற வித்ததைப் பலவிதமாகயோறுத்தும் ஒன்றாம் சரிப்படாமல் கடைசியில் ஒர்கொடுமை காயவைத்த அவன் கண்ணில் இழுத்துவிடுவதாகத் தீர்மானம் செய்தான். ஒருநாள் இரவு கப்பலட்சுமியிடம் கொடுமை நன்றாய் சிகப்பாய் இருக்கும்படி காயவைத்து அதை ஒளித்துக்கொண்டு சீதாராம சாஸ்திரி தன் தாயாரைக் கப்பலட்சுமிபோது வரச்சொல்லி விட்டு உடனே போய் கப்பலட்சுமி

யிடம் படுத்துக்கொண்டார். சுப்பலட்சுமி வெகு பிரயத்தனம் தோராம சாஸ்திரிகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஏது உங்களுக்கு என்மீது இவ்வளவு பிரியம் வந்தது என்றான். தோராமசாஸ்திரி அதை ஒன்றையும் வட்சியம் செய்யாமல் அவள் கையை மென்ம அப்பறம் எடுத்துவைத்தார். ஆகா சுப்பலட்சுமிக்கு அவருடைய கெட்ட எண்ணம் தெரிந்ததா. ஆட்டை வெட்டத் தயார்செய்துகொண்டிருந்த வெட்டுகிற மனிதனிடத்திலேயே அது கொஞ்சி அவன் கையியில் இருக்கும் பில்லை விசாரம் இவ்வாமல் திண்டி மது அல்லவா! அப்படிப்போல் சுப்பலட்சுமி தோராம சாஸ்திரியின் கெட்ட எண்ணம் தெரியாமல் அவருடன் கொஞ்ச ஆரம்பித்தான். பிறகு தோராம சாஸ்திரிகையையை அப்பறம் எடுத்துவைக்கவும் சுப்பலட்சுமியவருக்குத் தப்பட்டுக்கொண்டு என்ன உங்களுக்கு உடம்பு என்ன ஏதோ ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறீர்களே என்றான். தோராமசாஸ்திரி ஒன்றும்மில்லை தலையை வலிக்கிறது என்றார். சுப்புலட்சுமி ரொம்பவும் பரிதாபித்து எழுக்கிருந்து அப்படியானால் நான் உங்கள் தலையைப் பிடித்து விட்டீமோ என்றான். தோராமசாஸ்திரி நீ எனக்கு இந்த உபசாரங்களைல்லாம் செய்யவேண்டாம் உன்னைக் கட்டிக் கொளுக்கிறவனுக்கு இந்த உபசாரம் செய் என்றார்.

சுப்பலட்சுமி அதனால் தான் என்னைக் கட்டிக் கொளுக்கிறவனுக்கு உபசாரம் செய்கிறேனென்றான். தோராமசாஸ்திரி அதற்கு பாத்நியன் நான்ல்ல. மீற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சுப்பலட்சுமி:—அய்யோ! நீங்கள் என்ன இப்படி பேசுகிறீர்களே! நானுங்களுக்கு என்ன அபராதம் செய்தேன் சொல்லுங்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—இதைவிட நீ என்ன அபராதம் செய்பவென்றே.

சுப்பலட்சுமி:—அதை இன்னது என்று சொல்லுங்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—சொல்வது என்ன. இது தான் நான் சொல்லிப்போகிறது என்று ஓர் பழுக்கக் காச்சின இருமப்ப கொழுனவு எடுத்தார். சுப்பலட்சுமி நெடுக்கிப்போய் ஐயோ இது எதற்கு என்றான்.

தோராமசாஸ்திரி:—நீ உன் ஊராளிடம் சுக பட்டதற்குப் பிரயோசனம் இதுதான். இதை உன் கண்ணில் வைக்கப்போகிறேன்.

சுப்பலட்சுமி:—தங்களுக்கு இதை என் கண்ணில் வைக்கவாம்வருமா. உங்கள் கண்ணில் ஒரு தாசுபட்டால் அது எவ்வளவு உருத்துகிறது. அப்படி இருக்க ஒரு பழுக்கக்காயவைத்த கொழுனவு என் கண்ணில் இருக்கிறது நென்கிறீர்களே இது தர்மமா.

தோராமசாஸ்திரி:—நான் வைக்கத் தடைஎன்ன உன் கரியத்தையிட என்மாரியம் பெரித்துல்ல.

சுப்பலட்சுமி:—என் துரையே என் மீதுவீணில் இப்படி சந்தேகப்படலாமா. நீங்கள் சொல்வது சிஜு மானால் என்னைக் கெட்டிரவதை செய்யுங்கள்; இதோ பாருங்கள் நீங்கள் செய்யப்போகிற காரியத்தைப் பார்த்து அவமானத்தால் அந்த கொழுவுக்குக் கூட முகம் வெளுத்துபோய்விட்டது பாருங்கள் (கொழுவுக்குக் குடுபோய் சார்பல் தெரிந்தது).

தோராமசாஸ்திரி:—இதோ அதை உன் தலையிலிருந்து மறுபடியும் செகப்பாடுகிறது; நான் உன்னை விட்டேனா.

சுப்பலட்சுமி:—நீங்கள் அப்படி ஊதுகொண்டு கெட்ட காரியத்தைக் கண்டு கோபத்தால் அக்கொழு ருக்கூட சிலவது போகும். அய்யோ இந்த புத்தியார் தங்களுக்குக் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

தோராமசாஸ்திரி:—வாயை மூடிக்கொள்ளுகிறாயா என்ன.

சுப்பலட்சுமி:—அய்யோ என் நாக்கு இருக்கிற வரையில் நான் எப்படி நீங்கள் செய்கிற இந்த குரூரமான காரியத்துக்குப் பேசாமல் இருக்கக்கூடும். வேண்டி மானால் முன்னாடி என் எங்கை அடித்து விடுங்கள். அய்யோ என் கண்ணிற்குப் பதிலாக என் கைகையாவது அடித்துவிடக் கூடாதா.

தோராமசாஸ்திரி:—நீ செய்த குற்றத்திற்கு முதல் முதல் கண்ணைத் தான் எடுக்கவேண்டும்.

சுப்பலட்சுமி:—நான் ஒரு குற்றமும் அறியேனே. ஒரு கண்ணிலாவது உங்கள் கண் உங்களை எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்தித் துடித்துப் போனவாரத்தில் நீங்கள் அப்படி கண்வலியால் கஷ்டப்படுகிறீர்கள் என்ன

பட்டைப் போட்டு உங்கள் கண்ணை ஒத்தவிலியையா. என்னுடைய விலையுயர்ந்த பட்டைப் பட்டென்று பாராமல் தங்கள் கண்ணுக்கு உபயோகப்படுத்தி நேனே. என்பேரில் இந்தக் குற்றத்தைமட்டும் கமத்தாமல் சித்திரவதை வேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். என் கண்ணை மட்டும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுங்கள். என் கண்கள் வேறொன்றுக்கும் இல்லாவிட்டாலும் உங்களைப் பார்ப்பதற்காவது இருக்கட்டும்.

சீதாராமாஸ்திரி:-என்னைப் பார்க்க உனக்குக் கண்கள் எதற்கு. உன் ஊரிலிருந்து கிஜார்டோட்டு வந்தானே அவனைப் பார்ப்பதற்காக கண்வேண்டுமென்று சொல் என்றார்.

சுப்பலட்சுமி:-கிஜார் போட்டுக்கொண்டு வந்தவன் யார் என்று கினைத்துக்கொண்டீர்கள். எங்கள் நூதிக் உங்கம்மா வேண்டுகோள் படித்தானே ஆண் வேலும் பொட்டுக்கொண்டான். அநாதைகண்டுநீங்கள் சந்தேகப்படுகிறீர்களா என்ன, அய்யோ நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை. என் கண்ணைத்தவிர வேறு என் காண்கையாவது என் கைகால்களை யாவது எடுத்து விடுங்கள் அல்லது என் உயிரையே எடுத்து விடுங்கள். நீங்கள் பார்த்து என்னை என்னதான் செய்யக் கூடாது. என் கண்ணைமட்டும் எனக்குத் தங்களைப் பார்ப்பதற்காவது விட்டுவிடுங்கள் என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்படி அவன் சொல்ல சீதாராமாஸ்திரிக்கு இதைக் கேட்கமனம் இறங்கிவிட்டது. உடனே கொழுமவ கீழே போட்டுவிட்டு நான் என் கையால் உன்னைக் கொல்லமாட்டேன். ஆனால் எந்தாய் என்னை சாமாஸிமமாக விடமாட்டான் உனக்கு பின்புறத்துக் கதவைத் திறந்து விடுகிறேன் நீ அதுவழியே போய் கடைசி உள்விலிப்போய் ஒண்டிக்கொள். நான் உன்னை கொன்று விட்டதாக சொல்லி விட்டுப் பிறகு உன்னை வெளியே தாழ்த்திவிடுகிறேனென்றார். சுப்பலட்சுமி அப்படியே சம்மதித்து பின்புறம் சென்றாள். சீதாராமாஸ்திரி வெங்கலட்சுமி யுடனிடம் போய்

அவன் நாட்டுப்பெண்ணை கொன்று வெகு தூரத்தே திவிடாட்டில் போட்டுவிட்டதாகச் சொன்னார். வெங்கலட்சுமிக்கு வெகுசந்தோஷம். நமக்கு சீதாராமன் நான் பிள்ளை என்று கினைத்துக்கொண்டான். சுப்பலட்சுமி பின்புறம்போனதும் மறபடியும் தன் மாமியார் துறத்திவந்தால் என்ன செய்கிறது அல்லது சீதாராமன் மறபடி தாயாருக்கு உட்பட்டு பழயபடி கண்ணைக் கொளுத்தவந்தால் என்ன செய்கிறதென்று பயந்து அந்தப் புறம் இருந்த ஓர் கவற்றில் ஏறி எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டுமென்று குதித்துவிட்டான். கீழே வெகு ஆழமாயும் ஓர் கூர்மையான பாறையும் இருந்தபடியால் சுப்பலட்சுமி அதில் விழுந்து வெகு காயப்பட்டு மூர்ச்சைபோய்க் கிடந்தான். இதைப்பார்த்த ஒருவர் சுப்பலட்சுமி ஐயு ஆஸ் பத்திரிக்கு எடுத்துப்போய் ஒப்புவித்தார். மறுநாள் ஊர் முழுவதும் சீதாராமாஸ்திரி வெங்கலட்சுமியம்மான் இவர்கள் நாட்டுப்பெண்ணை செய்தகோடிலும் கள் பரவிற்று. போலீஸார் எல்லாம் வந்து உடனே வெங்கலட்சுமி சீதாராமன் எல்லோரையும் கைதிகளாக்கி ஹெயிலில் அடைத்தார்கள். அந்த ஊரார் எல்லாரும் இந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துச்சங்கிக்குடியாமல் சகலசங்கதிகளையும் போலீஸாருடன் சொல்லி விட்டார்கள். சுப்பலட்சுமியின் தாயார்வந்து தன் மகளின் நிலைமையைக்கண்டுபட்டகஷ்டம் சொல்லியுடியாது. சுப்பலட்சுமி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்தே இறந்து போய்விட்டான். சுப்பலட்சுமியின் தாய்க்கு வருத்தமும் கோபமும் பொறுக்கமுடியவில்லை. வெங்கலட்சுமியம்மாளையும் சித்திரவதை செய்யவேண்டுமென்றிருந்தான். உடனே அவன் தன்கோபத்தால் கேஸ் விஷயமாய் என்று முயற்செய்ய ஆரம்பித்தான். சீதாராமாஸ்திரிக்கு செலவுசெய்ய பணம் ஒன்றும் இல்லை. ஸ்ரீகீவாஸ காஸ்திரிகள் தன் சொத்தில் பாதியளையில் செலவு செய்து பார்த்தார் ஒன்றும் பவிக்கவில்லை. வெங்கலட்சுமி யம்மானுக்கு சுப்பலட்சுமியினால் கிடைக்கக் கூடிய சொத்துப்போனதும் தவிர ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருவருவும் கடுக்காவல் தண்டனைகிடைத்தது.

எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. எ.